

DEN *danske* STJERNE

Nr. 12 · December 1970 · 119. Årgang

Det inspirerende budskab

af Ældste HOWARD W. HUNTER af De Tolvs Råd

Jeg tror, at de fleste mennesker har en streng moralkodeks, de følger. De styres af denne fremragende moralregel: Lev således, at du kalder på det bedste i andre og derfor i dig selv. Det er bestemt en anbefalelsesværdig regel, som ville forbedre forholdene i vort forvirrede samfund, hvis alle havde en oprigtig fornemmelse af moralsk ansvar.

Morallære er basis for retfærdig regering og for formulering af rigtig og retfærdig retsvidenskab. Den danner basis for alle moralske, sociale og økonomiske systemer.

Vi kan nok blive enige om, at samfundet ved at følge en streng moralkodeks ville kunne hæve sig til et højt stadium af fuldkommenhed, og mange af de forhåndenværende problemer ville blive løst; men er etik eller moral alene tilstrækkelig til at nå livets formål? For dem, som ikke tror på et liv efter dette, kan moral måske være tilstrækkelig til opfyldelse af kravene for adfærd og ansvar. Der kan måske også være nogle, som tror på livet herefter, men som alligevel mener, at god moral er tilstrækkelig til frelse. Mon man kan klare sig med det — uden at følge de andre af Guds bud?

Der er stor forskel mellem etik og religion. Der er en adskillelse mellem en, hvis liv er baseret på ren og skær etik, og en, som lever et sandt, religiøst liv. Vi har behov for etik, men en sand religion har sine rødder i troen på et Allerhøjeste Væsen. Den kristne religion bygger på tro på Gud, på Hans Søn Jesus Kristus og på Herrens ord, som det findes i Den hellige Skrift. Religion rækker også ud over teologi. Den er mere end blot en tro på Guddommen; den er den praktiske udformning af troen. James E. Talmage skrev: „Man kan besidde dyb indsigt i teologiske spørgsmål og dog mangle religiøs og endog moralsk karakter. Hvis teori er forskrift, så er religion prøven deraf." (Trosartiklerne side 5)

For den kristne udøves sand religion gennem virkelig tro på Gud og i erkendelsen af, at vi er ansvarlige over for Ham for vore handlinger og vor adfærd. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Harry Anderson, den kunstner, som malede det nu så berømte maleri af Kristus i færd med at ordinere apostlene, der blev anvendt i Mormonpavillionen ved Verdensudstillingen i New York, fik senere til opgave at udføre otte malerier til Besøgscentret på Temple Square i Salt Lake City. Disse malerier repræsenterer vigtige begivenheder i forvaltningernes profeters liv. Et af disse malerier beskriver Esajas 7:14 og 9:6—7. Det viser Esajas, der i to vidners nærværelse nedskriver — således som det var blevet ham befalet — den glade nyhed, Herren gav ham og kong Akaz om Fredsfyrstens fødsel.

Vor forside i denne måned viser en del af dette maleri. O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nummer 12 · December 1970
119. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Herren har lovet

Denne årstid er det tidspunkt, hvor mennesket har valgt at fejre Jesu Kristi fødsel. Vor ældre broders fødsel til denne jord er i sandhed en højst betydningsfuld begivenhed i verdenshistorien.

Guds Søn kom selv til jorden for ved sit eksempel at vise vejen til evigt liv, og Han var selv fri for al synd. *Vi kan ikke undskylde os, når vi overtræder Guds love ved at sige, at vi ikke kender dem.*

Vi er ikke uvidende om de ting, der hører Gud til, for de er blevet gjort bekendt for os fra Adams dage til nu, og de er nedskrevet i de hellige skrifter. Budbringere fra Guds nærhed er blevet sendt til jorden fra begyndelsen for i menneskers hjerte at opbygge og for at åbenbare for dem alt, som er af betydning for menneskets frelse. Med alle disse befalinger

af Præsident JOSEPH FIELDING SMITH

foran os er vi moralskt befuldmægtigede, som ansvarlige over for den Allerhøjeste, og under forpligtelse til at være lydige.

De primære og grundlæggende principper i denne frelsens plan er:

1. Tro på Gud Faderen, på Hans Søn Jesus Kristus og på den Helligånd. (1. Trosartikel.) Vi må anerkende dem som den præsiderende myndighed i himlene, som regerer og kontrollerer alle ting, som er almægtige, retfærdige og sande.
2. Vi må anerkende Kristi uendelige forsoning, idet vi tror, at Han er verdens Forløser både fra Adams overtrædelse og fra vore personlige synder på betingelse af vor omvendelse. (2. Trosartikel.)
3. Vi må omvende os fra alle vore synder, idet vi giver Gud vort hjerte i den fulde hensigt at tjene Ham.
4. Vi må døbes ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse af een, som er kaldet af Gud og iklædt guddommelig myndighed til at forrette i Evangeliets ordinanser. (4. og 5. Trosartikel.)
5. Vi må lade dem, som bærer myndigheden, lægge deres hænder på vort hoved og ved deres betjening modtage dåben med den Helligånd — sandhedens og profetiens Ånd, som leder os til al sandhed.
6. Vi må være villige til at tjene Herren af hele vort hjerte, sind og styrke og holde Hans befalinger indtil enden. (Se L&P 4:2.)

Stille nat, hellige nat,
tavs er nu livets larm.
Kun de fromme, de hellige to
våger kærligt for barnets ro.
Sov i Marias arm, sov i Marias arm.

Stille nat, hellige nat,
hyrders flok lytted glad,
da det lød i engles kor:
Eder en frelser er født på jord,
hist i Davids stad, hist i Davids stad.

Stille nat, hellige nat,
Jesu Krist! Kærlighed
blidt omsvæver din barnemund,
ja, med dig slog frelsens stund,
kom til jorden fred, kom til jorden fred.

Efter tysk af
A. P. Berggreen

På disse love er frelsen grundlagt, og de lovede velsignelser gælder alle mennesker. Disse betingelser er ikke strenge eller hårde, og selv den svageste af de svage kan magte det, hvis de blot vil sætte deres lid til deres Forløser.

Faderen har lovet gennem sin Søn, at alt hvad Han har, skal blive givet dem, som er lydige mod Hans befalinger. *De skal gå frem i kundskab, visdom og magt, idet de går fra nåde til nåde, indtil den fuldendte dags fylde skal brede sig ud over dem.* De skal gennem den Almægtiges velsignelser og herlighed blive *skabere*. Al kraft, herredømme og magt skal gives dem, og de skal være de eneste, hvem den store velsignelse overdrages.

Alt hvad Faderen har! Det jordiske menneske kan kun begynde at forstå omfanget af dette løfte!

For at opnå det må vi være som de ydmyge hyrder, der var ude på marken den nat, da Jesus Kristus blev født:

„Og en Herrens engel stod for dem, og Herrens herlighed strålede om dem, og de blev grebet af stor frygt.

Men engelen sagde til dem: „Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket.

Thi eder er i dag en frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!...

Og i det samme var der med engelen en mangfoldig himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sagde: „Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!"

Og det skete, da englene havde forladt dem og var vendt tilbage til himmelen, sagde hyrderne til hverandre: „Lad os dog gå til Bethlehem og se det, som dér er sket, og som Herren har kundgjort os."
(Luk. 2:9—11, 13—15.)

For at opnå dette løfte må vi være som de lærde vise mænd, som kom til Jerusalem fra Østerland og spurgte: „Hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede ham." (Matt. 2:2.)

I anledning af denne højtid vil jeg gerne sammen med de hellige over hele verden udtrykke min taknemmelighed over Den Enbårne Søns fødsel. Jeg vil gerne ønske hver enkelt af jer en glædelig jul, og jeg beder, at vor himmelske Fader vil fortsætte med at velsigne jer, når I søger at tjene Ham og holde Hans befalinger. ○

„Til fred har gud kaldet os"

1. Brev til Korinterne 7:15.

af Præsident SPENCER W. KIMBALL
af De Tolvs Råd.

Er freden flygtet fra jorden? Er ro og stilhed noget, der hører fortiden til? Er lov og orden kun et skattet minde? Hvor er freden?

Hvad har vi gjort med den dyrebare fred? Herren gav os den til evig eje og velsignelse. „Min fred giver jeg jer", sagde Han til os. (Joh. 14:27.) Han udarbejdede formlen, Han blandede ingredienserne og forærede os den — gratis.

„Fred efterlader jeg jer", føjede Han til og gav os den, for at den skulle være i vor besiddelse, så længe vi fortjente den. Den var ikke noget, der skulle forødes eller gå tabt.

Men hvor er så denne dyrebare fred, Han så gavmildt og uselvisk forærede os? Har vi mistet den i vor jagen efter endelig at få fuld del i verden og de indtægter, den kan give?

„Jeres hjerte forfærdes ikke", sagde Mesteren. Han vidste udmærket godt, at hvis vi forliste den kunst at skabe fred, ville vi komme til at vælte os i trængslernes og modgangens sump! Når vi kun kan have det på den ene eller den anden måde, men ikke på begge måder, hvilken skal vi så vælge? Verden byder os den ene, Himmelen giver os den anden.

„Og være ikke modløst!"

Har vi trængsler, når fred kunne give os glæde? Er vi nødt til at stænge dørene for vore medrejsende? Kan vi gå sikkert på gaden, eller skal vi være bange for vore medmennesker? Kan børnene stadig le, kan ungdommen synge og familien vokse op uden konflikt og frygt?

Har frygten indtaget tryghedens plads? Skal antallet af politi forøges og det onde menneske beskyttes i sin forbrydelse, medens det krænkede offer lider uden at få hjælp eller erstatning?

Overlader vi den uskyldige til at krympe sammen og dukke sig i aflåsede huse bag stængede døre, medens forbryderen slipper fri? Hvad var det for en form for fred, Han gav os og efterlod os?

„Jeg giver jer ikke, som verden giver." Ikke ammunition, kanoner, bomber og bunkers; Han gav os hverken fængsler, politi, domhuse eller advokater. Alt det er noget, der hører verden til.

„I skal have fred i mig", sagde Han, hvormed Han mente, at vi skulle være Ham lig, leve efter Hans bud, elske vore medmennesker og følge i Hans fodspor. Det var den form for fred, Han kaldte „min fred", (Se. Joh. 16:33).

I spørger mig: „Hvor findes der fred?" Jeg så den engang i al sin storhed.

Der stod hun, denne yndige, tyske kvinde, ved disken ved beklædningsafdelingen i templet i Schweiz. Hun var ved at aflevere de tempelklæder, hun havde brugt under den første session i det nye tempel. Hun var middelhøj og gjorde stærkt indtryk i sin kongelige værdighed.

Hun havde boet i den del af Tyskland, hvor den anden Verdenskrig havde krævet de største ofre og tilføjet de største tab. Hun havde oplevet krigen, da den var blodigst, rædslen, når den var værst. Hendes hår var blevet gråt før tiden, hun var endda kun i fyrrerne. Der var tegn på, at hun rent legemeligt havde taget skade, og hendes ansigtstræk beskrev som med uudsletteligt blæk mental lidelse, angst og sorg.

Hun var krøbet ind i de mørke kroge, når stormtroppernes signalhorn eller de tyske nazisoldaters sirener sendte rædselshyl ud over gaden. Hun havde holdt sig i skyggen for at komme hen til torvet efter et pund fisk, og hun havde stået i kø i timevis for at få et enkelt brød, betalt med marknoter af millioners pålydende.

Hun havde sagt et forhåbningsfuldt, bange farvel til sin elskede, da han marcherede afsted til blodbadet. Hun havde ligget sammenkrøbet i rædsel, når bomberne hvinede i deres dødbringende dyk. Hun havde talt de endeløse timer fra det ene angreb til det næste.

Hun havde ventet uendelig længe og forgæves på breve fra sin elskede husbond eller på rapporter om ham. Dagene blev til uger, ugerne til må-

neder og nu også til uendelige år; og da det syntes, at nu kunne hun ikke holde til mere angst og spænding, kom våbenstilstanden. Og med den fulgte listen over de sårede, savnede og døde; og se — der stod navnet på hendes elskede blandt dem, der var døde.
Hvor hans legeme lå, kunne hun slet ikke gætte sig til, men nu var i det mindste usikkerheden borte. Hun var enke. Hun måtte nu se kendsgerningerne i øjnene og møde det uundgåelige. Hun måtte leve sit jordeliv igennem alene og forberede sig på evigheden. Kun Evangeliet havde holdt hende oppe i de forløbne måneders prøvelser, rædsler og lidelser. Nu måtte hun leve således, at den forjættede genforening kunne blive virkelighed. Hun måtte være rede, når templet var færdigt.
Og nu var hun her i det nye tempel i Bern. Jeg havde mødt hende for nylig i hendes gren, da hun var forhåbningsfuld. Nu så jeg hende ved Opfyldelsen. Det stedfortrædende arbejde var blevet udført. Hun var blevet beseglet til sin elskede husbond. Hendes ansigtstræk var blevet bløde. Stemmen dæmpedes, da hun sagde til mig:
Lad komme, hvad der komme vil af krige, hvis det skal være således. Lad bomberne eksplodere og ødelægge. Lad de ventende rækker blot blive længere. Lad murbrokkerne hobe sig op. Lad geværerne fyre løs! Lad døden svæve over hovedet på mig! Lad komme, hvad der må komme. Jeg er rede. Jeg kender min Gud. Jeg elsker min Herre Jesus Kristus. Jeg er beseglet til min mand for al evighed. Nu kan jeg holde ud til alt. Jeg har fred.
Jeg så hende i hendes værdighed og stolthed. Jeg så hende fyldt af fred, og da syntes jeg, jeg kunne høre Ham sige:
„... Hvor liflige er fodtrin af dem, som bringer glædesbud og forkynder fredens Evangelium!
Thi Guds Rige består ikke i, hvad man spiser og drikker, men i retfærdighed og fred og glæde i Helligånden." (Rom. 10:15; 14:17.) ○

En rose så jeg skyde op af den frosne jord.
Alt som os fordum spåede,
profeters trøstensord.
Den rose spired frem.
Midt i den kolde vinter om nat ved Bethlehem.

Camilla Eyring Kimball

En bemærkelsesværdig kvinde

af MABEL JONES GABBOTT

„Jeg er kommet til den erkendelse", siger Camilla Eyring Kimball, „at min familie er det dyrebareste for mig i livet. Vort liv er opslugt af vore børn; deres glæder og sorger, succes og skuffelser er en del af også vort liv. De betyder allesammen noget for os. Jeg ville blot ønske, at familiens medlemmer, børnebørn, fætre og kusiner, ikke boede så spredt. I vor tid spreder familierne sig tilsyneladende mere; da jeg var barn knyttede de sig mere til hinanden. Det er lige så nødvendigt, at vi kommer sammen med vor familie, som det er, at vi dyrker vor omgangskreds. Vi lærer ikke vore egne slægtninge at kende, hvis vi ikke bestræber os for det."
Camillas usædvanlige barndom førte til et fortroligt og usædvanligt forhold mellem hende og hendes fætre, kusiner, bedsteforældre, forældre og alle familiens medlemmer. Hendes forældre var Edward Christian Eyring og Caroline Romney Eyring. Hun blev født i Colonia Juarez, Chihuahua,

Camilly Eyring Kimball's liv har været fyldt med sunde aktiviteter, og hendes historie er et billede på sand livsudfoldelse.

Man finder ikke det lykkelige liv, siger Str. Kimball, det skaber man.

Mexico og blev døbt i Piedras Verde floden; hun husker, at der var et tyndt lag is på vandet. Indtil omkr. 1910 boede familien i et rødt murstenshus på østsiden af floden, som delte den lille landsby Colonia Juarez. Camilla gik i skole. („Jeg får stadig en følelse af hjemve, når jeg hører en kirkeklokke ringe", fortalte hun.) Tværs over Piedras Verde-floden var der en svingbro, som Camilla skulle over, når hun efter skoletiden standsede op for at lege med Augusta Ivins, hvis familie boede på vestsiden af floden. Reglen var, at hun skulle være hjemme ved solnedgang. De vestlige bjerge dækkede tidligere for solen i Ivins hjem, og hvis Camilla løb så hurtigt, hun kunne, over svingbroen, kunne hun lige nå at være hjemme til solnedgang. Hvis hun gav sig god tid, hvilket sommetider hændte, vankede der „en ordentlig endefuld fra Mama."

„Mama" var Caroline Romney, datter af Miles Park Romney og Catherine Cottam Romney. Hun var født i St. George og var flyttet med sin familie til St. John's, Arizona, hvor hendes fader trykte en avis, The Orion Era. Senere flyttede de til Mexico. Edward Christian Eyring, Camillas fader, var en søn af Henry Eyring, som i 1862 var blevet kaldet til at hjælpe med til at kolonisere Utah's Dixie, ved St. George. I 1887 flyttede bedstefader Henry Eyring med sin familie til Mexico.

En dag havde biskop Miles Romney den unge Edward Eyring med hjem som gæst ved et gallaselskab. Caroline og hendes moder var ved at plukke blomster i haven, da de kom kørende. Ved første blik mellem Caroline Romney og Edward Eyring, blev grunden lagt til Camillas fremtid. Hendes navn, Camilla, betyder „en, som er på stedet, når der skal ofres", og vinder yderligere betydning, når man kender alle siderne af denne bemærkelsesværdige kvindes liv.

Caroline og Edward Eyring skabte en lykkelig, tryg barndom for Camilla i Colonia Juarez, hvor udflugter, fester, opførelse af Shakespeares skuespil, ugentlige danseaftener og skoleunderholdning var et familie- og samfundsforetagende.

„Der er fordele", tror søster Kimball, „ved at ens liv spænder fra hestevognsdagene til jetalderen. Det er kun ved at se modsætningerne, vi fuldt ud kan sætte pris på tingene. Jeg synes, det er morsomt at genopleve min barndom, som blev levet på en tid, da familien var selvforsørgende, og det lille samfund var èn stor familie."

Hun husker, at de ofte skrev deres egne skuespil og kantater, og de lokalt fremstillede dilettantkomedier var yderst spændende og underholdende. „Bedstefader Romney var en fremragende Shakespeare-skuespiller", kan hun huske. Der var muligheder for ethvert talent. „Vi arbejdede med jævnaldrende grupper, hvor vi selv sørgede for underholdningsstoffet."

Denne form for usædvanlig godt

kammeratskab i den fjerde koloni blev afbrudt af Den mexikanske Borgerkrig. Camilla husker de år under guerillakrigen, da banditterne kom ind i byen og tog alt, hvad de havde lyst til og manglede fra hovedlageret, eller de kørte gennem kvægfarmene og dræbte så mange dyr, de ville have. I sommeren 1912 måtte de hellige forlade deres hjem. „Det var en sørgelig tid, da vi måtte forlade hjem og tryghed så pludseligt og så dårligt forberedt." Dagen før de måtte afsted, havde de henkogt 100 1-liters glas brombær. Dem skjulte de under verandagulvet, for faderen regnede med, at de ville komme tilbage om et par uger.

Camilla var 17 år, den ældste af børnene, og hun husker den sommer i El Paso, hvor børn og kvinder var stuvet sammen i lejre, den frygtelige hede og maden, som de fik leveret gennem regeringen. „Røde Kors bragte dagligt rationer til kvinder og børn", fortæller hun, „og jeg blev så træt af at spise de tørre, valsede hvedegryn og dåselaks", Omkring oktober forlod også mændene Mexico og dermed også store landejendomme, hvorved de led store tab. En del af den erstatning, den mexikanske regering ydede, bestod i gratis jernbanebilletter til de mormoner, som havde venner eller slægtninge, der kunne sørge for dem. Camilla rejste med toget til Provo, Utah, for at bo hos sin onkel Carl Eyring og for at gå på Brigham Young University High School. (Hun gik to år på high school ved Juarez Stake Academy.)

Søster Kimball smiler, når hun mindes de første skoledage der i Provo. Det var lige på det tidspunkt, da kjolelængden skiftede; hun var rejst fra El Paso med to nye kjoler og en frakke, som alle var korte, kun for at opdage, at moden det efterår bestemte, at længden skulle være til anklerne. Det blev næsten jul, før hendes moder kunne få stof nok til at sy hende to andre kjoler med den nye længde. Frakken var stadig kort, og hun var nødt til at gå med den. „Nu ler jeg", siger hun, „men dengang var det en tragedie for en 17-årig."

Dagene gik med strengt arbejde og med at lære at tilpasse sig. Camilla arbejdede mange timer for at kunne betale for kost og logi og lidt ekstra penge til skolegangen. Det lykkelige, trygge liv, hun havde ført, var forbi; men det lykkelige liv, hun nu lærte at leve, er aldrig i nogen tidsalder blevet indvarslet med lyden af trommer og hornsignaler. „Det vokser frem i os år for år, lidt efter lidt, indtil vi til sidst bliver klar over, hvad vi har. Man *finder ikke* det lykkelige liv", siger hun, „det skaber man."

Camilla begyndte at skabe sig selv et lykkeligt liv. I juni 1914, da hun tog eksamen fra high school, havde hun også gennemført et husholdningskursus med specielt certifikat til at undervise i Kirkens højere skoler. Hun tilbragte en sommer ved University of California i Berkeley og besøgte Verdensudstillingen i San Francisco. Senere underviste hun i Gila Academy, Thatcher, Arizona og ved Millard Academy i Hinckley, Utah. Hun tilbragte også et år i Logan, Utah, hvor hun gik på Utah State Agricultural College (nu Utah State University). Hun blev viet til Spencer W. Kimball den 16. november 1917.

De bosatte sig i Arizona, hvor de fik fire børn. Ældste Kimball blev udnævnt til distriktsleder for Rotary (en international forening af forretningsmænd og fagfolk), hvorved fulgte anledning til mange vidunderlige rejser, heri indbefattet en rejse i 1937 til 13 lande i Europa og 3 rejser til Palæstina. De var flyttet til et nyt hjem i Safford, Arizona, da der i 1943 kom „den vigtige telefonopringning, der ændrede hele vor plan. Spencer blev kaldet til at være medlem af De tolv Apostles Kvorum i Kirken." Og så flyttede Kimballs til Salt Lake City, og et nyt kapitel i deres liv begyndte.

Søster Kimball har altid været sin meget travle, succesrige, og af samfundsånd besjælede, kirketjenende mand en loyal støtte. Hun har også ydet et intelligent og åndeligt bidrag, hvor som helst de har boet. Da Præsident og søster Kimball blev hædret med Æresmaster M Mænd- og Guld Gleaner-belønningerne i juni 1958, blev der sagt om Camilla: „Hun bliver aldrig træt af at tjene andre og slet ikke af at gøre godt mod dem, som måske bliver glemt af andre. Hun udstråler Evangeliets ånd alle vegne, hvor hun befinder sig. Rig er i sandhed den, som har haft lejlighed til at blive godt kendt med hende. Hun ejer den sjældne balance af finhed og ydmyghed og af beskedenhed og venlighed, der karakteriserer et fremragende og usædvanligt menneske."

Søster Kimball har altid været glad for at anvende sine talenter og sin akademiske uddannelse. Hun har undervist i husholdningsplanlægning i vidt omfang. Hendes kendskab til bøger og hendes omfattende læsning har støttet og vedligeholdt væksten og udviklingen af biblioteker. Som præsidentinde for The Eastern Arizona Federsted Women's Clubs, var hun en inspiration for medlemmerne i klubberne. Hun har virket i Cancer-Society og medvirket i uddannelse over TV som repræsentant for en gruppe, der diskuterede bøger.

Øverst på listen over hendes hobby'er står læsning (hun har været en meget populær oplæser, offentligt og ved skuespilopførelser); nummer 2 er hendes fine håndarbejde (hun har fået præmier for hæklearbejder og petit-point ved stavsudstillinger). Hun elsker at rejse, især sammen med familien, og har samlet sølvskeer og porcelænsfigurer fra hele verden.

Som teen-ager underviste søster Kimball en klasse voksne kvinder, gamle nok til at være hendes moder, og de havde den dristighed — siger hun — at tro, at hun ikke blot kunne lære dem at lave mad og føre hus, men også hvorledes de skulle opdrage deres børn. Nu, 50 år senere og efter selv at have opdraget sin egen familie, siger hun, at hun ikke ville have mod til at fortælle nogen som helst, hvorledes man gør det. Hendes meget fine og kultiverede familie talte imidlertid for hende. Hendes børn er: Olive Beth Kimball Mack, Andrew Eyring Kimball og Edward Lawrence Kimball. „Hvordan det nu er eller ikke er", siger søster Kimball, „så føler jeg, at vi har været meget heldige og er meget lykkelige for at have fire vidunderlige børn, som alle har gået på college og har fået videre uddannelse, som alle er blevet viet i templet til gode ægte-

fæller, og som har givet os 27 dejlige børnebørn.
Jeg er taknemmelig for alle de dejlige, moderne bekvemmeligheder og for al den spændende udvikling, moderne videnskab har givet os", føjer Camilla Eyring Kimball til. „Men jeg ved, at de ikke automatisk bringer os lykke. Der er visse fordele ved tidligere års travle dage, hvor man selv skulle sørge for alting. Noget af dette enkle i livsførelsen kan man genopleve under campingture med familien og ved besøg til de landlige områder. Sådanne oplevelser kan hjælpe os til at bedømme, hvad vi dengang havde, og hvad vi nu har, og minde os om, at vi ikke skal tage vor luksus for givet eller betragte den som det allervigtigste i livet. „Lykken opnår det enkelte menneske ikke ved at flyve til Månen eller til Mars, men ved den tilfredsstillelse, som moden tilpasning til livet fører med sig." ○

Åh, vær der, mødre – vær der

For et stykke tid siden opdagede jeg to duer, som var i færd med at lave en rede i en afsides sprække uden for et af mine vinduer. Det var vinter. Det var koldt. Det må have været svært a finde føde. Det var moderen, som blev tilbage. Det var moderen, som holdt stand mod mine tilnærmelser. Det var moderen, som vogtede og varmede, indtil hendes to små unger var kommet frelst ud af deres skaller. Det var moderen, som på en eller anden måde fandt mad og fodrede dem, indtil de var i stand til at klare sig selv. Det var moderen, som var der og vandt min største respekt ved sin aldrig svigtende opfyldelse af sine pligter. Åh, hvor jeg beundrer de skabninger, som trofast følger moderinstinktet i sig. På mange måder har det altid været mødrene — alle vegne — som har været der, når der var behov for det, og det var der altid. Hvor er det vidunderligt at finde en moder, som venter, vogter, er der, når børn kommer hjem og spørger: „Hvor er mor?" — Mødre, som præger personligheden, som former karakteren, som leder og danner fremtiden; som gør hjemmet til et sted med fred, med hygge: som lytter, deler, sætter standarder, giver råd og opmuntring og giver børn en følelse af at være ønskede. Mødre er hjemmets hjerte: Ydmyge, trofaste, beskedne mødre — kærlige, tjenende, som underviser i stilhed — dydige, ærefulde, ærlige; som holder løfter; forstår fejltagelser; gør de daglige pligter med kærlighed og uselviske giver af sig selv. En moder hjemme, en moder som venter, er en af de største kilder til fred og sikkerhed. Der mangler så meget, hvis man kommer hjem til et tomt hus. „Er mor hjemme?" „Hvor er mor?" Åh, vær der, mødre — vær der — for jeres tilstedeværelse vil velsigne børnene nu, og altid og for evigt. Åh, vær der. Gud velsigne mødre og deres eftermægle. ○

af RICHARD L. EVANS

(Paul James Toscano blev medlem af Kirken den 15. marts 1963; født i Brooklyn, New York. Han var blandt de første missionærer, der blev sendt til Italien, hvor han redigerede missionens avis. I maj 1970 fik han sin B.A. eksamen ved Brigham Young University.) (B.A. — Bachelor of Arts — en universitetseksamen i kunst. O.A.)

FANGE I STENEN

af PAUL JAMES TOSCANO.

Byen Florens eller Firenze ligger lunt mellem de bølgende toskanske bakker, der ligger smukt ved Arnoflodens bredder.

En varm sommerdag opholdt min missionærkammerat og jeg os på Piazza della Signoria midt i Firenze.

Jeg husker udmærket godt vor tur dertil. Solen skinnede som en gylden florin (en guldmønt) på den klare himmel. Stenbelægningen på torvepladsen lå som et stort marmorpuslespil foran os. De rene brosten varmede op gennem skoene.

Som sædvanlig var pladsen fyldt med turister, klædt i brogede farver og belæssede med kort, byplaner, brochurer og fotoudstyr. Et festligt skue. De syntes mere interesserede i de nærgående, tamme duer end i de monumenter for kunst, der hævede sig omkring os.

Til venstre for os hævede en skulptur af en muskuløs Neptun sig majestætisk fra midten af et stort, køligt springvand. Med treforken i hånden stirrede han rolig ud over duer og turister.

Længst henne til højre, under den skyggefulde loggia, sås et panorama af kunstværker i sten. Heri var afbildet scener fra det gamle Grækenland og fra Rom — krigsscener og mytologiske scener.

På pladsen sås også en statue af Herkules, der vogtede indgangen til to kunstgallerier: Ufiziernes og Palazzo delle Signoria. Sidstnævnte bygning er et eksempel på florentinsk stil. Dens berømte, robuste stentårn, der hæver sig fornemt mod den høje, blå toskanske himmel, er den bedst kendte vagtpost af de florentinske silhouetter.

Det, der dominerede scenen på pladsen var imidlertid et værk af Michelangelo (Buinarroti, italiensk billedhugger, maler, arkitekt og digter, 1475—1564), kaldet *David.*

David er hugget ud af rent Carrara-marmor. Han er storslået. Hans ansigtsudtryk, de skarpe antydninger af lys og skygge, den harmoniske rytme i musklerne i hans lår og arme, detaljerne i hans hænder og fingre — alt det er i sandhed ros og beundring værd.

Det fortælles, at da Michelangelo, mester-stenhuggeren, blev spurgt, hvori hemmeligheden til hans kunst bestod, skal han have svaret, at han i virkeligheden ikke huggede sine statuer ud. Han påstod, at hans metode med at arbejde i sten var meget enklere, meget nemmere og langt mere naturlig. Han sagde, at i hver marmorblok var billedet allerede skjult. Han mejslede kun det overflødige bort for at frigive den, der var fanget i stenen.

Medens jeg stod og stirrede på underet *David,* en fange så herligt befriet, gik mine tanker 7 år tilbage i tiden; og jeg erindrede, at også jeg havde været fanget i en sten. I årene, før jeg hørte om Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, følte jeg mig stærkt besværet. Jeg havde ikke kunnet finde svar på mine spørgsmål om Gud, mennesket og universet. Som følge deraf var jeg blevet nedslået, tungsindig, gnaven og til bekymring for mine forældre. Jeg var begyndt at tvivle på Guds eksistens. I virkeligheden tænkte jeg, at hvis der var en Gud, skulle

Han ikke lade mennesket gå sådan uden at kunne finde svar.
Hvor stammer mennesket fra?
Hvad er hensigten med livet her på jorden?
Hvad er menneskets bestemmelse?
Hvorledes skal mennesket leve, medens det er her på jorden?
Selv om mange mennesker prøvede på at give mig svarene på disse spørgsmål, var disse dog utilfredsstillende. Jeg var i et dilemma.
Selv om jeg ikke kunne finde rimelige svar, følte jeg mig imidlertid stadig forpligtet til at leve et moralsk rent liv. Mine forældre havde altid lært mig at leve retskaffent og at være ærlig, og jeg besluttede mig til at følge den leveregel, enten jeg vidste hvorfor aller ej.
Men jeg opdagede, at det var alt for vanskeligt for mig. Efterhånden, som jeg blev ældre, fristede Djævelen mig og prøvede at få mig til opgive denne plan. Selv om min hensigt var god nok, var jeg ikke stærk nok til at føre planen igennem og leve et retfærdigt liv. Jeg faldt mange gange i fristelse. Jeg vidste ikke dengang, at uden den Helligånds stadige ledsagen, ville det aldrig kunne lykkes mig at leve retskaffent.
Jeg begyndte at tabe modet. Det havde ikke været muligt for mig at finde svar på mine spørgsmål, og mine forsøg på at leve et retskaffent liv syntes at blive et overvældende nederlag. Jeg var blevet slået på begge fronter! Nu så jeg ingen vej ud af mit nederlag. Jeg var bundet af min egen svaghed og uvidenhed. Jeg var en fange i stenen.
Det var på dette kritiske tidspunkt i mit liv, jeg kom i forbindelse med Kirken.
Jeg husker tydeligt den dag, da min ven Blaine bad mig om at mødes med missionærerne. Vi var på vej hjem fra skole en frisk eftermiddag i Californien, og idet vi drejede om hjørnet hen imod mit hjem, spurgte han pludselig: „Hvad kender du til Mormonkirken?"
Hans uventede spørgsmål overraskede mig. Jeg vidste godt, at Blaine gik i den Kirke, der hed Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, for det navn havde jeg set uden på en af de ring-notesbøger, han altid havde med i skolen. Nu forstod jeg for første gang, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og Mormonkirken var den samme. Jeg fortalte ham, at jeg engang havde haft nogle naboer, som var mormoner, men at de var flyttet for mange år siden.
„Kunne du tænke dig at vide mere om den?" smilede han. „Jeg har jo allerede en religion. Jeg vil aldrig skifte", skyndte jeg mig at sige. Jeg fortalte ham ikke om min frugtesløse søgen efter svar på mine spørgsmål, og jeg lod ham heller ikke få noget at vide om min håbløse prøven på at leve et retfærdigt liv.
Blaines smil forsvandt, og vi gik videre et lille stykke vej i tavshed.
„Jeg bad dig ikke om at skifte", sagde han endelig, „jeg spurgte blot, om du kunne tænke dig at få noget mere at vide om den Kirke." Jeg kunne se, at Blaine var fast besluttet på, at jeg skulle lære noget om mormonerne.
Jeg havde truffet Blaine i mit andet studenterår i high school og var kommet til at beundre og respektere ham meget. Han var anderledes end mange af de andre kammerater i min klasse. Jeg kunne dog ikke bestemt sige, hvad det var, der gjorde ham anderledes. Måske så jeg, at han levede den form for livsførelse, som jeg selv ønskede at leve. Måske så jeg i ham den tillidsfuldhed, som følger med tro på Kristus. Hvad det nu end var, så vidste jeg, at jeg kunne lide Blaine, og jeg ville ikke såre hans følelser. Derfor gik jeg ind på at overvære et husmøde med mormonmissionærerne. Når alt kom til alt, hvad kunne der så ske ved det? Jeg havde jo allerede sagt, at jeg aldrig ville skifte religion. På det tidspunkt tror jeg, at jeg ubevidst havde afskrevet mig selv som en, der måtte forblive som fange i stenen.
Endelig kom dagen, da jeg skulle mødes med missionærerne. Jeg sad i en beskeden dagligstue i Blaines hjem og så tværs over et lavt bord på to unge mænd, der ikke var mere end to år ældre, end jeg selv var. Til denne dag husker jeg deres navne: Ældste Banes og Ældste Ertyl.
Ældste Banes bad Blaine om at åbne med bøn, og så begyndte husmødet. Jeg var meget ivrig efter at diskutere med missionærerne og efter at stille dem alle mulige vanskelige spørgsmål, som ingen i min egen kirke kunne give mig svar på. Ældsterne holdt sig imidlertid meget strengt til emnet: Behovet for en profet. Jeg ønskede ikke at tale om en moderne profet, jeg ville hellere diskutere hemmeligheden ved Treenigheden. Ikke desto mindre talte vi om Joseph Smith.
Missionærerne gik videre med at forklare hensigten med Kristi mission, organiseringen af Hans Kirke i Palæstina, — historien om frafaldet, den forunderlige gengivelse af Evangeliet, Præstedømmet og Kirken med den unge sidste dages Seer som redskab. Dertil føjede de deres eget vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige kaldelse og om sandheden af Den genoprettede Kirke.
Det gjorde stærkt indtryk på mig, men jeg indrømmede det ikke. Jeg gjorde missionærerne opgaven temmelig vanskelig. Ustandselig prøvede jeg på at komme uden om lektien. Jeg stillede uvedkommende spørgsmål, jeg argumenterede med dem. Jeg udfordrede deres kendskab til Skrifterne, jeg var — kort sagt — umulig. Efter dette første møde tvivlede jeg på, at de nærede noget større håb om at komme til at døbe mig nogen sinde.
Men inden i mig *var* der sket noget. Missionærerne var i den grad tillidsfulde, deres svar var så bestemte og sandheden i deres budskab så øjensynlig, at det helt tog pippet fra mig. Jeg troede det, de havde fortalt mig, men jeg havde ikke i sinde at lade dem det vide sådan lige med det samme. Det var jeg alt for stolt til!
Jeg var selvfølgelig ikke så dum: jeg kunne erkende sandheden, når jeg hørte den.
Jeg gik hjem den dag og spurgte mine forældre, hvad de ville sige til, at jeg måske sluttede mig til en anden kirke. Lige i øjeblikket virkede tanken ikke så gunstig på dem, for de mente, det blot var et forbigående indfald.

I de følgende to år overværede jeg regelmæssigt møderne i Mormonkirken; jeg studerede Evangeliet og forberedte mig til den dag, da mine forældre ville give deres samtykke til, at jeg sluttede mig til Kirken.
Det skete i marts 1963; jeg husker svagt, hvorledes jeg *løb* op ad trapperne til Blaines hjem, viftende med min tilladelse til at blive døbt. Vi var begge så glade, at vi hoppede rundt i stuen og råbte højt. I flere dage var vi helt ellevilde.

O Bethlehem, du lille by, så skøn du ligger der.
I nattens skær en stjernehær så mildt ned til dig ser.
Dog i de mørke gader ses evighedens lys
Vort håb og tro for sjælens ro
i krybben lagdes nys.

Ja, uden jordisk pompt og pragt blev verdens
Frelser født.
På krybbestrå vor Herre lå og sov så trygt og sødt.
Ej hører vi Ham komme, men stille, glad og let
Han træder ind, når i vort sind
vi åbner for Ham ret.

Kom Jesusbarn fra Bethlehem, O, kom, det beder jeg.
Borttag min synd og hjælp mig til et
bedre liv i dig.
På julesalmens toner min bøn jeg bærer frem:
Din fred mig giv og hos mig bliv
du barn fra Bethlehem.

Phillips Brooks

Den 15. marts 1963 gik jeg i dåbens vande og sluttede den pagt med Gud, at jeg var villig til at påtage mig Kristi navn. Jeg lovede også, at jeg ville hjælpe til med at bære andres byrder, trøste dem, som trænger til trøst, sørge med dem, som sørger og stå som vidne for Gud til enhver tid, og på ethvert sted. Hvis jeg forblev trofast i disse ting til min død, vidste jeg, at jeg ejede den forjættelse, at jeg skulle blive forløst og talt mellem dem, der kommer frem i den første opstandelse og får evigt liv. (Se Mosiah 18:8-9)
Den følgende dag, søndagen, blev jeg bekræftet som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og blev befalet at „modtage den Helligånd".
Med den ordinanse begyndte processen med frigørelse fra svaghed og uvidenhed. Med tiden ville jeg få svar på alle mine spørgsmål, og ved den Helligånds hjælp ville jeg til sidst være i stand til at leve et retfærdigt liv. Jeg var ikke længere overgivet til at være fange i en sten.
Naturligvis ville det tage tid totalt at frigøre sig fra synd og uvidenhed, måske ville det tage resten af mit jordiske liv. Men jeg kunne dog se frem til den dag, da jeg kunne glæde mig over fuldkommen frihed. Jeg kunne se hen til den dag, da jeg skulle være fri for enhver påvirkning, der lå under Det celestiale Rige (History of the Church, Vol I, page 269. Se også Lære og Pagter 78:14.), og være omgivet af Guds herlighed og kraft. (Profeten Joseph Smiths lærdomme side 62)
Syv år senere stod jeg i Italien som missionær for Kirken; jeg stod på den solbeskinnede plads, fyldt med erindringer om min omvendelse. Jeg stirrede på David og tænkte igen på, hvad Michelangelo havde sagt om sine marmorblokke: I hver stenblok er der fanget et billede. Det samme kan siges om os. I hver af os findes „det utilhuggede billede" af Guddommen fanget. (Truman C. Madsen, Eternal Man; Deseret Book Company, Salt Lake City, Utah, 1966, page 17.)
Vi skal kun anbringe os i Mesterens og Hans tjenere profeternes hænder, så vil de vise os, hvorledes alt det overflødige skal mejsles bort, så den fangne guddommelighed i os frigøres.
Ligesom billedhuggeren Michelangelo førte sin mejsel forsigtigt hen over sit skaberværk, således vil Kristus, Mester-billedhuggeren, lede os ved den Helligånds kraft, når vi bestræber os på at frigøre fangen i stenen. Hvis vi lytter efter Herren, skal det lykkes os.
Og når vi renser jordelivets fliser, stumper og støv af, se, der — strålende i et herligt lys står vort frigjorte selv. Vi vil ikke længere være fanget af fejl, uvidenhed og død; men vi vil være rene og hvide som Carraramarmor, vil være fri af denne verdens smudsige og lave ting.
Resultatet vil ikke ene og alene være vort, for det udhuggede selv vil kun være et mesterstykke, hvis vi har lyttet til Mesterens røst.
At vi må kunne leve op til vore pagter og altid glæde os over den trøst og åbenbaring, der gives af den Helligånd, og derved frigøre fangen i stenen, er min bøn. ○

Tusindårsriget

af ældste ALVIN R. DYER
Assistent til De Tolvs Råd

Det engelske ord *millenium* stammer fra de latinske ord „mille", som betyder 1000, og „annus", som betyder år. Det er en periode på 1000 år.
Det vil være af interesse at give en kort oversigt over menneskenes opfattelser af den periode, som i de hellige skrifter kaldes „millenium" (på dansk: tusindårsriget. O.A.).

Millenarianere eller Chiliaster

Efter at Kristus havde været på jorden, var der nogle som antog, at Frelseren ville vende tilbage og regere i tusind år. Disse blev kaldt millenarianere eller chiliaster.[1] Deres lære stammede stort set fra et skriftsted i Salmernes Bog: „Thi tusind år er i dine øjne som dagen i går, der svandt, som en nattevagt." (Salm. 90:4) Her sammenlignes tusind år for mennesket med blot én dag for Herren. Skabelsens seks dage, som omtales i Mose beretning, antoges derfor at foreskrive seks tusind års hårdt arbejde, mens den følgende Sabbat skulle betyde tusind års hvile og lykke. Milleniet ville således blive sabbat-hvilen for den nyskabte menneskeslægt. Chiliasterne citerede Johannes' skrivelser til støtte for deres synspunkter, og anvendte ofte den velkendte passage i Åbenbaringen, der indledes med ordene: „Og jeg så en ny himmel og en ny jord . . ." (Johs. Åb. 21:1-6.)
De første kristne jøder tilsluttede sig denne lære i håbet om, at de som et folk ville regere verden i tusindårsriget under den kongelige Messias. Ebioniterne, Nazaraæerne og Korintherne var alle ivrige forkyndere af melleniet, i lighed med en anden kristen sekt, der havde fået navn efter Montanus, som betragtede dette som den kristne religions grundlæggende lære.[2]
Tanken om milleniet gennemgik derefter mange århundreders tro og mistro, men siden denne første kristne periode vandt den aldrig mere større styrke, skønt Reformationen dog gav den nyt liv.

Manglende kundskab om milleniet

Skønt de hellige skrifter, accepteret af de fleste kristne, ofte refererer til denne „sabbatsperiode" i jordens eksistens, er det overraskende at se, hvorledes disse skriftsteder bliver misforstået, og hvorledes kendskab til formålet med og nødvendigheden af et tusindårsrige mangler i den kristne verdens lærdomme. Deres tavshed på området, eller benægtelse deraf, udspringer uden tvivl af ufuldstændig eller tabt oplysning derom.
Blandt de, der ikke bekender sig til religion, findes der en opfattelse om et tusindårsrige. Deres tanker drejer sig om et materielt millenium, en slags utopia, som ifølge denne opfattelse er indenfor rækkevidden af de fremtidige muligheder. De lærer, at menneskeheden må se sit fremskridt og sin fornyelse i en proces, der består i ikke-forplantning af det sygelige og mangelfulde af enhver art og i fortsat og lykkelig forplantning blandt de bedste elementer i menneskeheden, hvilket skulle sikre et fortsat fremskridt ned gennem slægten ved naturlige midler.
For størstedelen var og er disse opfattelser forvanskninger af den sande lære om milleniet. Kundskab om dets sande betydning og formål er kun kommet til mennesket gennem åbenbaring fra Gud, som fastsatte dets bestemte tid og grænser i begyndelsen.

Fordums og moderne profeters lære om milleniet

Betingelserne for befolkning af jorden blev fastsat før Adam, det første menneske, kom hertil. Tusindårsriget er en vital og vigtig del af menneskets beboelse af jorden. Skønt det ofte omtales som en tid med hvile og fred blandt mennesker, en tid, hvor fjendtlighed i naturen blandt dyr og mennesker vil forsvinde, og hvor sorg og bekymring vil være ualmindelig, så må disse forhold kun betragtes som ydre kendetegn på denne periode og ikke som en nøjagtig beskrivelse af dens formål.
I Gud Faderens visdom vil de sidste ca. tusind år af jordens liv bestå af kulminationen af Hans værk blandt hele menneskeheden. Gennem profeternes ytringer, åbenbaret fra Gud, forstår vi, at der under en virkelig tusindårig regeringsperiode under Kristus vil blive udført meget arbejde med at forberede alle mennesker til deres opgaver og placering i den evige verden, som følger efter dette liv i dødeligheden og det dødelige legemes opstandelse. Set på denne måde vil „hvile" ikke være en del af tusindårsriget. Hvilen vil snarere

bestå i ophør af smertefuldt arbejde og stridigheder, for det arbejde, som skal udføres, vil være herligt, båret frem af iver og udført under ideelle omstændigheder. Man kan ikke med rette udfra den hellige skrift danne sig et billede af tusindårsriget som en tid med formålsløs laden-stå-til uden omsorg eller forpligtelser. Dette har ingen plads i den forudfattede plan for denne mægtige periode med tilpasning, dom og forberedelse.

Kirsti tilstedeværelse for at oprette tusindårsriget

Det må erindres, at Jesus Kristus, Guds Søn, er den administrative leder af livets og frelsens plan på jorden for hele menneskeheden. Han holder Præstedømmets rettigheder, magter og nøgler, hvilke er delegeret til mennesket ved forskellige lejligheder og på forskellige steder i løbet af eksistensen i dødeligheden. Således vil Hans store omsorg og mere direkte deltagelse være fremtrædende, indtil værket i dødeligheden er afsluttet. Derefter vil Han til fordel for de retfærdige have endnu større herredømme.

Som forudsagt og som afgjort nødvendigt vil Kristi virkelige nærværelse på jorden, når vi nærmer os milleniet, foregå tilpas ofte, og Hans indflydelse og magt vil være konstant, for at Han kan sætte arbejde i gang, som fører til oprettelsen af tusindårsriget.

Stort Præstedømme-Råd i Adam-ondi-Ahman

I en åbenbaring givet til Joseph Smith i Harmony, Pennsylvania, i august 1830 omtaler Herren, at „den tid kommer" (Se L & P 27:5), da Han vil mødes på jorden med mange af de gamle profeter, som har tjent Ham i hver sin tid. Det var i dalen Adam-ondi-Ahman at Adam tre år før sin død kaldte sine retfærdige efterkommere sammen og gav dem sin sidste velsignelse. Det vil være i den selv samme dal, at „Den gamle af Dage" vil sidde i overensstemmelse med det syn, profeten Daniel fik. (Se Daniel 7:9). På dette sted vil de, som har holdt nøglerne i hver enkelt uddeling, stå foran Mikael, og de vil overdrage deres forvaltning til menneskehedens patriark og fyrste, som holder frelsens nøgler. Dette vil blive en dag for dom og forberedelse.

Eftersom Kristus vil leve og regere personligt på jorden i tusind år, vil de nøgler, som overdrages Adam, derefter blive overdraget af Adam til Kristus. Således vil Præstedømmets samlede magt blive givet tilbage til Sønnen. I dette store råd i Adam-ondi-Ahman- hvortil mange nulevende retfærdige ledere i Guds mægtige sidste dages værk måske vil blive inviteret — vil Herren officielt overtage regeringsmagten for denne jord.[3]

Magtens overgivelse

Den handling, som vil blive af størst betydning for verden, vil være overgivelsen af magten fra tronraneren og bedrageren Lucifer til den retmæssige Konge, Jesus Kristus. Præstedømmet, som dér er forsamlet, vil støtte denne handling og modtage instruktioner og delegation af myndighed direkte fra Herren som forberedelse til at gå fremad mod indvarslingen af tusindårsriget. Når denne forsamling afholdes, vil verden ikke vide noget derom. Størstedelen af Kirkens medlemmer vil ej heller kende dertil. Kun de, som er officielt udpeget, vil deltage. Kristi tilstedeværelse her vil gå forud for Hans almindelige genkomst og vil opfylde det skriftsted som siger, at Han vil komme „som en tyv om natten". (1. Tes. 5:2.)[4]

Profeti og åbenbaring anfører vigtige begivenheder, som må gå forud for Kristi egentlige tusindårige regering. Disse begivenheder vil uden tvivl blive behandlet ved det store Præstedømme-råd i Adam-ondi-Ahman, hvorover Guds Søn, Jesus Kristus, vil præsidere. Der vil blive givet vejledning for:

1. Opførelsen af Det ny Jerusalem af Efraims og Manasses efterkommere med deltagelse af så mange af hedningerne, som har modtaget den evige pagt og tælles blandt Israels hus. (Se 3. Ne. 21:22—23.)
2. Arbejdet for de resterende af Jakobs hus (lamaniterne) vil gå fremad for alvor til den tid. (Se 3. Ne. 21:23, 26.)
3. Forberedelse for de tabte stammer til at vende tilbage og blive en del af Det ny Jerusalem. (Se 3. Ne. 20; 21—26.)

Herren skal pludselig komme til sit tempel

En anden vigtig tilsynekomst af Herren forud for Hans almindelige komme vil foregå i templet i Det ny Jerusalem, som skal opføres i Zoins midtpunkt i det område af Missouri, der nu kaldes Jackson County. (Se 3. Ne. 21:25.) Uden tvivl vil denne tilsynekomst for de, som er udvalgt til at være tilstede, ske med det formål at fremme forberedelserne for det tusindårige rige med fred på jorden og god vilje blandt menneskene. For at muliggøre dette vil Herrens komme blive „med forbandelse og til doms, ja, over alle de folk, der glemmer Gud og over alle ugudelige." (L & P 133:2.) Som profeten Malakias proklamerede med hensyn til Herrens komme ved denne lejlighed: „Han er jo som metalsmelterens ild og tvætternes lud." (Mal. 3:2.)

I de dage, hvor Kristi tusindårsrige bliver forberedt, vil Zions hellige blive prøvet som aldrig før. Deres værdighed til at blive optaget for at møde Herren ved Hans komme vil blive prøvet.

De ondes ødelæggelse

Ødelæggelsens redskab: De uretfærdige og onde menneskers ødelæggelse før tusindårsriget vil komme fra mennesket selv. Dets egen ulydighed og retfærdighedens love, som ikke vil tillade den Helligånds kraft at trættes med menneskene, vil blive hovedårsagen til nedbrydelse og forfald blandt jordens civilisationer.

Der vil blive skelnet klart: Det er interessant at bemærke udfra profetier, lignelser og direkte åbenbaring, at alle henvisninger til denne tidsperiode under kulminationen af Guds værk med menneskene på jorden skelner klart mellem de *retfærdige* og *uretfærdige*, de *gode* og *onde*. Selvom denne forskel er nok så generel, vil den blive endnu tydeligere udtalt i de afsluttende år af menneskets eksistens på jorden og vil til sidst føre til en afsluttende kamp mellem helvedes hærskarer anført af Lucifer og

retfærdighedens hære anført af fyrsten Mikael. (Se L & P 88:111—115.)
Lucifer bindes: Når de onde er ødelagt vil de øvrige af jordens mennesker bo i retfærdighed, og Satan vil ikke have magt over dem. Således vil Satan, eller Lucifer blive bundet. Når mennesket ikke længere bedrages eller forvirres af Satan, vil hans magt være værdiløs. Når Satan er bundet, vil det arbejde, som skal udføres i det syvende årtusind, skabelsens Sabbat, gå fremad.

To store verdens-hovedstæder
Som et led i forberedelsen til verdensregeringen under Kristi ledelse vil de retfærdige, de som forbliver på jorden efter de ondes ødelæggelse, blive indlemmet i et herligt kongerige eller regering. De retfærdigste blandt de, som skal hjælpe med i det store værk i denne periode, vil blive draget ud fra verdens nationer og samlet på to steder, det ene i Jerusalem for efterkommere af Juda, kaldet Zions døtre, sammen med så mange af de andre Israels stammer, som måtte behøves; og det andet i Det ny Jerusalem, kaldet Zion, hvor de første til at følge kaldet om indsamling vil blive størstedelen af efterkommerne af de øvrige Israels stammer under ledelse af Efraims stamme, som er den patriarkalsk førstefødte af Israel. Med sammenføjningen af „øerne" eller kontinenterne, lige som i tiden før jorden blev delt,[5] vil afstanden mellem det gamle og det ny Jerusalem, som skal bygges nær De forenede Staters nuværende geografiske centrum, blive stærkt reduceret.

Guds Rige
Guds Rige, hvilket er det samme som Kristi Kirke, har været på jorden i disse sidste dage siden gengivelsen af det hellige Præstedømme og de nøgler, ved hvilke dets magter udøves. Guds Rige har været på jorden i forskellige andre tidsperioder, begyndende med den guddommelige overdragelse af Præstedømmet til Adam. Disse tidsperioder kaldes uddelinger. Den sidste og største af disse, „tidernes fyldes uddeling", er på jorden nu. (Efes. 1:10; L&P 112:30.) Derfor er Jesu Kristi Kirke eller Guds Rige på jorden.

Himmeriges Rige
Herrens egen bøn, der er givet som mønster for de, som beder i Hans navn, indeholder følgende: „komme dit rige; ske din vilje på jorden, som den sker i Himmelen", (Matt. 6:10.) Angående oprettelsen af Himmeriges Rige på jorden har vi denne udtalelse:
„. . . Himmeriges Rige, der indbefatter Kirken og omfatter alle nationerne, vil blive oprettet med magt og stor herlighed, når den triumferende Konge kommer med sine himmelske skarer for personligt at regere på jorden, som Han har forløst med ofringen af sit eget liv.
Som vi har set, omfatter Himmeriges Rige mere end Kirken. De hæderlige og retskafne mennesker vil blive beskyttet, og de vil også nyde borgerskabets privilegier under det fuldkomne regeringssystem, som Kristus selv vil oprette; og det vil ovenikøbet blive deres lykkelige lod, enten de er medlemmer af Kirken eller ej."[6]
De, som fuldt ud accepterer Evangeliet og er tilsluttet Kirken under milleniet, vil få ret til at holde og udøve Præstedømmet til fordel for deres egen frelse og til fordel for deres afdøde slægtninge, som levede og døde i tiderne før Kristi tusindårige regering, og som faktisk venter i fængsel indtil deres stedfortrædende forløsning.

Kristi andet komme
I den tiende trosartikel i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fremsættes den overbevisning, at „Kristus personligt vil regere på jorden." Denne inspirerende udtalelse viser hovedårsagen til Guds Søns andet herlige komme, idet Han skal regere på jorden med sine børn, som er givet Ham af Faderen ved adoption. Profeten Joseph Smith har givet følgende vigtige udtalelse angående den regeringsmagt, som Herren vil få:
„Det har været Jehovas plan fra verdens begyndelse og er Hans hensigt nu at regulere verdens forhold i sin egen belejligede tid, at stå i spidsen for universet og tage regeringstømmerne i sin egen hånd. Når det er gjort, vil der blive tildelt straf i retfærdighed; anerki og forvirring vil blive udryddet, og „folk ej øver sig i våbenfærd mer." Det er af mangel på dette store, styrende princip, at al denne forvirring har eksisteret; „det står ikke til en mand at vandre og styre sine fjed;" det har vi fuldt ud vist.[7]

Patriarker og profeter vil komme med Herren
Enok og hans medborgere i den Hellige Stad, patriarkerne, profeterne og apostlene vil ledsage Herren i majestæt og herlighed ved Hans andet komme. Angående de tolv apostle fra tidernes midtes uddeling og deres plads i nærheden af Herren, når Han kommer, har Herren talt således: „. . . I skal spise og drikke ved mit bord i mit rige og sidde på troner og dømme Israels tolv stammer." (Luk. 22:30.)[8] Den samme opgave under tusindårsriget vil blive givet til de tolv nephitiske disciple, som blev kaldet af Herren til at tjene folket. Profeten Joseph Smith fik det løfte, at han skulle „se Menneskesønnens ansigt",[9] for når Herren kommer, skal vi, som profeten erklærede, „se ham, som han er . . . et menneske som vi."[10] Profeten blev også ved en anden lejlighed lovet, at Herren ville „drikke af vintræets frugt . . . på jorden" med Joseph selv, med Moroni, Elias, Elijah og andre profeter.[11]
Således kan vi udlede, at alle retfærdige, de som er værdige til at kaldes Hellige, som har kendt Gud og har adlydt Jesu Kristi Evangelium, som har levet og er døde eller er blevet optaget, eller som muligvis er opstået, såvel som de i åndeverdenen, der venter på opstandelse, — alle disse vil sammen med de, som lever på jorden ved Hans komme, blive levendegjort ved opstandelse „på et øjeblik" (L & P 101:31) og optaget for at møde Ham i skyerne.
Storheden og den overvældende magt og majestæt, som vil ledsage Hans andet komme for hele verden, er beskrevet af profeterne, som gennem åbenbaring, syner og

tilkendegivelser fra Herren selv har fået kundskab om denne herlige begivenhed, som er forudanet i gode menneskers hjerter fra begyndelsen.

Fodnoter:

[1] Af **chilioi**, det græske ord for **tusind**.

[2] Ebioniter, en sekt af Jøder fra det 2. årh., som troede på Jesus som Messias, men ikke af guddommelig fødsel.
Nazaræer, en jødisk-kristen sekt fra det 4. årh., som accepterede Jesu Kristi guddommelighed.
Montanus, Montanismens starter, en kristen splittet sekt fra det 2. årh., stort set millenarianer. Han erklærede, at han var den Trøstermand, som Kristus lovede skulle komme.

[3] Se Alvin R. Dyer, The Lord Speaketh; Deseret Book Comp., Salt Lake City, Utah, 1964; siderne 183—185.

[4] Se også Matt. 24:43.

[5] Se L & P 133:22—34, se også 1. Moseb. 10:25.

[6] James E. Talmage, Trosartiklerne, side 351.

[7] Joseph Smiths Lærdomme, side 300—301.

[8] Se også Matt. 19:28.

[9] L & P 130:15.

[10] L & P 130:1.

[11] Se L & P 27:5—12.

○

Ungdommen besvarer kaldet

AF DAVID WALKELING

Spørgsmål: Vi skylder vor himmelske Fader og vor Kirke at undervise vore medmennesker i Evangeliet. Det er en særlig kaldelse til ungdommen at blive missionærer. Hvad bør den gøre for at forberede sig til at blive missionær?

Svar: Nøjagtig hvor ville du være i dag, hvis ikke en eller anden havde undervist dig eller dine forfædre i Evangeliet? Hvor ville vi alle være fortabte, hvis vi pludselig blev berøvet vor viden om, at Gud lever, om at Han hører og besvarer vore bønner, og at vi gennem dåb ved nedsænkning udført af sådanne, som har myndighed, og ved at holde alle Kristi bud er i stand til at vinde vor frelse og ophøjelse og atter engang dvæle med vor Fader i himmelen?

I ved alle, hvor sultne I bliver, når I på grund af faste springer et par måltider over og hvor „forfærdeligt" sultne I bliver, når I måske springer tre eller flere måltider over i en fasteperiode. Sådan har folk det udenfor Kirken, dem som sidder i mørke. De hungrer efter sandheden og efter kunkskab om Gud. De venter i spænding på, at nogen skal bringe det til dem.

Den mest værdifulde kaldelse i livet er den, hvorved et menneske bedst kan tjene sine medmennesker — at stræbe efter at gøre liv bedre og lykkeligere. „ . . . hvad I har gjort imod en af mine mindste, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40). Ingen anden gruppe af mennesker i hele verden har fået en bedre lejlighed til at engagere sig i den nobleste kaldelse i livet end den, der er tilbudt ældsterne i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Deres liv er — til hver enkelts yderste formåen — viet til at oprette fred og frelse og til at gøre verden til et bedre sted for mennesker at leve, deres talenter og midler er helligede dette. Vor Kirkes formål er at hjælpe mennesker til at efterleve Evangeliets fuldkomne love og bestemmelser og at forberede disse mennesker til at leve i Guds nærhed i det celestiale rige. Disse ting kan de kun gøre ved at modtage Jesu Kristi Evangelium.

For at kunne tage på mission må vi først tilbringe år med at forberede denne i bøn, hver enkelt må leve et rent og retfærdigt liv og studere Evangeliet. Det er i sandhed ikke nogen let opgave, når verdens moral ligger på så lavt et stade, som den gør i dag, og når det at drikke og ryge synes at være en social målestok. I vor Kirke er der kun een moralsk standard, og den henvender sig både til mænd og kvinder. Kirkens standard er rigtig, den den er guddommelig, de bidrager til ærbar manddom og dydig kvindelighed, lykkelige hjem, og til en nations beståen. Det er vor pligt at forberede os til at være værdige repræsentanter for Kirken og sørge for, at vi er tilstrækkeligt voksne og fremfor alt vi har en god karakter. Vi må holde os selv fysisk forberedte. Missionsarbejde er anstrengende, og klimaforandringen er ofte vanskelig i begyndelsen. Hjemve og mismod sætter ofte ind. Medmindre vi er fysisk forberedte, vil vi bukke under for presset.

Enhver ældste har pligt til at være en Kristen gentleman. En gentleman er én, der ikke har noget at skjule, ingen nedslagne blikke på grund af en skyldbetynget samvittighed, en der er loyal — loyal imod sandheden, mod dyden, mod Visdomsordet, selv ærværdig og det samme overfor andre i sin bedømmelse af dem, trofast imod sit ord og imod loven og trofast både overfor Gud og mennesker. En ældste, som går ud for at kristne verden, bør være en sådan mand.

Det er vor pligt at forberede os til at tjene Gud af hele vort hjerte, formåen, sind og styrke, så vi kan stå dadelfri for Ham på den sidste dag. (Se L&P 4:2).

„Se, marken er allerede hvid til høsten, derfor må den, der ønsker at høste, bruge sin segl af al magt og høste, medens det er dag . . .

„Ja, den der vil bruge sin segl og høste, er kaldet af Gud." (L&P 11:3-4).

○

En vidunderlig forjættelse

af MARGERY S. CANNON

„Kunne det være?"

Gamle Simeon så i al hemmelighed hen på manden og kvinden, der lige var kommet ind i templet. Manden bar på et bur. Inde i buret var to unge duer. De bragtes som et offer; det var han sikker på, sådan vor loven. Kvinden var meget ung og bar et lille barn i sine arme, der så ud til at være omkring 6 uger gammel. Ved denne alder blev de små børn fremstillet i templet. Det var også efter lovens forskrifter.

Simeon strøg sig gennem sit lange, hvide skæg. Der var noget ved dette lille barn ... „Kunne det være?", sagde han forundret højt til sig selv.

Gamle Simeon blev grebet af sindsbevægelse. Han havde ventet og våget i lang, lang tid. Måske dagen var kommet.

Mange mennesker i Jerusalem vidste, at før Simeon døde, ønskede han at se Frelseren. Han havde håbet og bedt om det, mere end noget andet. Og forbavsende nok, Simeon vidste at hans bøn ville blive besvaret. Det var som en forjættelse, der var kundgjort ham.

Videbegærlighed fik ham til at nærme sig parret, den samme ivrige følelse, der havde tilskyndet ham til at gå til templet i dag.

Simeons hjerte bankede højt.

„Må jeg se barnet?", spurgte han. Den unge kvinde smilede og nikkede. Hun holdt barnet frem.
Simeon så på barnets ansigt, og turde næsten ikke trække vejret. Da blev han betaget af en stor glæde, forjættelsen var gået i opfyldelse.
Ærbødigt tog han barnet i sine arme. Taknemmelighedens tårer vædede hans kinder.
„Jeg takker dig Gud, bad han og så op mod himlen." Herre: nu lader du din tjener gå bort i fred, som du har sagt, thi mine øjne har set din frelse, som du har beredt for alle folkeslag, et lys som skal åbenbares for hedningerne, og en herlighed for dit folk Israel. (Lukas 2: 29—32)
Maria undrede sig over de ord, der blev udtalt om hendes barn. I øjeblikket havde hun glemt, at før han blev født, havde hendes søn fået navnet Jesus af en Guds engel, et navn der betød Frelser.

Juleaften ved amazonfloden

af HAZEL SWANSON

Den ti år gamle Johanna Hurlgah kastede sine lange blonde fletninger tilbage og kæmpede for at holde tårerne tilbage. Hun var ved at hjælpe sin mor og yngre søster, Julianna med forberedelserne til det selskab, der skulle komme, for at være sammen med dem juleaften.

Johanna ønskede ikke at forlade alle disse spændende ting for at køre Serene, deres æsel, otte kilometer gennem junglen for at hente fru Rubados, så hun kunne deltage i deres julefest. Det var en skam, at ingen af de gæster, der kom i aften, boede på den kant af gummiplantagen, så de kunne tagt hende med.

Duften i deres godt byggede murstens Amazon junglehjem var krydret og bitter. Mor havde lavet sin særlige ret, en dejlig kogt pie fyldt med stærkt krydrede sardiner og rejer. Seks kyllinger fyldt med bønnefars ventede på at komme ind i den indbyggede murstensovn, der allerede var tændt og opvarmet til fuldkommenhed.

„Nå, Johanna, lad nu være med at surmule", sagde handes mor venligt, medens hun travlt gik omkring på bræddegulvet, der var renskuret nu til morgen. „Julens sande ånd er at vise kærlighed og at yde. Du ønsker vel ikke, at fru Rubados skal være alene i sin hytte på en aften som i aften?"

„Men det tager tre timer, og det kun hvis Serene ikke standser op. Den er altid bange for at der skal være en slange på vejen. Jeg kommer for sent og går glip at alt det morsomme."

Fru Hurlgah rystede på hovedet. „Nå, nå, nu ikke mere om det. Det er ikke let at være datter af en Braziliansk gummitapper, (seringuero),

men at tappe gummien af træerne er nu den måde, hvorpå far tjener sine penge. Man må være taknemmelig for alle ting, selv det at være nødt til at arbejde. For også arbejdet er til for at gøre folk lykkelige."
Lige i øbjeblikket følte Johanna sig ikke særlig taknemmelig. Hun ville hellere sætte småkagerne på pladen og hjælpe Juliane med at pynte det spændende plastik juletræ, som onkel Albert havde sendt til dem fra New York.
Julianna var ved at stille den fine vugge op, der var en af Hurlgahs mest værdifulde ejendele. Den havde været i familiens eje i over hundrede år. Det var det eneste, som Hurlgahs havde taget med fra Holland efter

krigen. De to piger, der var født her i junglen, havde altid følt, at den lille stump af Holland gjorde de historier, deres forældre fortalte dem om deres hjemland, mere levende og virkelighedsnære. Fantastisk sne og tilfrosne kanaler til at skøjte på ved juletid. Her i junglen var det altid det samme med undtagelse af de pludselige regnskyl.
Johanna fløjtede og kaldte på Serena. Hun følte sig bedre tilpas, da hun kørte i den rødmalede to-hjulede vogn hen ad den smalle, snoede sti mellem rækkerne af gummitræer. Johanna var begyndt at føle sig mere tilfreds over sit ærinde. Mor havde ret. Det ville være synd for fru Rubado, hvis hun skulle være alene i julen, nu da

hendes store børneflok var flyttet til havnebyerne. Og når det kom til stykket, var Johanna ikke ked af denne tur.

Farvestrålende fugle fløj hen over hovedet på hende og henover træerne, der susede i vinden, og hun kunne høre pludren fra mange af jungledyrene.

Der gik over to timer, før Johanna nåede den stråtækte hytte med et eneste værelse, som fru Rubado kaldte for sit hjem. Den ældre mørkhudede kvinde var lidt sammensunket på grund af en gigtlidelse. Hun stod og ventede i den åbne dør. Hendes strålende brune øjne talte klart om hendes varme påskønnelse. Snart havde Johanna fået ordnet et behageligt sæde for hende af mange kulørte puder bag i vognen.

„Kom Serene, fremad, lad os komme hjem", råbte hun med en følelse af glæde i stemmen. Hvis alt gik godt, ville de være hjemme, før det blev mørkt.

De havde været på vej lidt over et kvarter, da en af de pludselige vinterbyger begyndte.

„Det var en skam", sagde Johanna. „Sørg for at dække Dem godt til, fru Rubados. Vi har endnu lang vej."

„Måske det kun er en kort byge." Fru Rubado sad rigtig godt. Johanna håbede på det, men jo mere hun skyndte på Serene, jo stærkere syntes det at regne. Imidlertid var hun og Serene vant til regnen. Det ville nok genere dem noget, men ikke ret meget.

Alt gik godt, indtil pludselig en stor fugl fløj ned og skræmte æslet. Serene gik forskrækket tilbage. Vognen kom ud af de tilkørte spor, ind i det regnglatte græs, hvor den væltede rundt. Det ene hjul faldt af og trillede ind i budskadset. Fru Rubado og Johanna fandt dem selv i en bunke af puder og vådt klæbrigt løv.

Da Joahnna prøvede at komme ud af virvaret for at rejse sig op, gav hun et skrig. „Åh min fod, min ankel." Fru Rubado, der prøvede at komme op fra den våde sti, rystede på hovedet. „Vi må hjem til mig. Jeg må forbinde din ankel — kom — lad mig hjælpe dig. Læn dig hen til mig." Johanna ømmede sig, da hun igen prøvede at rejse sig. Der var ikke noget at gøre. Hun måtte vende tilbage til fru Rubados hytte. „Vi kommer ikke med til julefesten", græd hun. Tårerne løb ned ad hendes kinder så hurtigt, som var det regndråber.

„Åh", sagde fru Rubados. „Er det juleaften hjemme hos dig, er det også juleaften i min ringe bolig. Man er nødt til at gøre det, der skal gøres."

Det varede længe før de nåede hytten. Serene fulgte tilsyneladende trøstesløst efter dem, som om den var ulykkelig over at gå glip af julehøjtiden.

„Hvil dig på sengen, barn. Jeg vil lave noget varm cacao, og tænde et lys, så vil jeg forbinde din ankel, og så vil det ikke gøre så ondt."

Lyset gav et hyggeligt skær, medens Johanna nippede til cacaoen. Da hun kiggede sig omkring, på den simple møblering i værelset, fik hun øje på en vugge, som stod på den gamle fyrretræs kommode.

„Åh, du har også en vugge", sagde Johanna, mens hun anstrengte sig for ikke åt ømme sig, da den gamle kone

nænsomt forbandt hendes ankel. „Ja, hver jul sætter jeg den på kommoden. Min mand snittede figurerne, og mine børn malede dem. De trænger til at blive malet igen. Sådan går det med tingene. Glansen går af dem. Men det er dejligt, at jeg har et barn i mit hjem en juleaften. Det er vidunderligt. Det er som en velsignelse fra himlen."

Til trods for sin skuffelse, kunne Johanna ikke andet end blive rørt over den venlige kone. Hvor trist det måtte være, ikke at have nogen at dele vuggen med — og at skulle være alene juleaften. Det var ikke mærkeligt, at more ønskede, at fru Rubados skulle tilbringe aftenen og julemorgen sammen med dem. Johanna var nu ked af sin tidligere modstand, og kunne ikke holde tårerne tilbage, da hun huskede på, hvad de begge to gik glip af.

„Åh, — gør det ondt i foden mit barn?", spurgte fru Rubados.

Johanna nikkede. Det var bedre at forbinde tårerne med den forstuvede ankel.

Pludselig åbnede en behåret mule døren.

„Serene", råbte Johanna. „Du må ikke komme herind."

Rubados tog fat i Serenes tømme. Med en vrinsken trak Serene sig tilbage, og snart hørte de dens små hove vade i regnen.

Fru Rubados strøg Johanna gennem fletningerne. „Vær ikke bange her i junglen lille hollænder. Jeg har oplevet mange sådanne uvejr. Det vil snart være ovre, og solen vil skinne igen. Ville du bryde dig om, at jeg læser „Juleevangeliet" fra Bibelen for dig?"

Hun kom med en slidt Bibel. Hurtigt fandt hun stedet, og begyndte at læse.

„Da nu Jesus var født . . . (Matt. 2:1) Hun fortalte, og efterhånden som hun læste, syntes der at ske noget med de udskårne skikkelser omkring vuggen. Billedet af Jesusbarnet syntes at smile, medens Han fortrøstningsfuldt løftede sine arme op mod dem, der stod omkring Ham. Det må have været i et sådant ringe hjem ligesom denne hytte her, at Jesus var blevet født.

Pludselig hørte de gennem stormens hylen et råb.

„Det er far", råbte Johanna, og forsøgte at rejse sig, men måtte sætte sig ned igen, da hendes ankel gjorde ondt. Ja det var virkelig far, han red på Macado, ponyen. Julianna red på Serene, som trak vognen, der nu havde begge hjulene som før. Det var dejligt at have far til at pusle omkring sig, syntes Johanna, da hun satte sig ved siden af fru Rubados i den overdækkede vogn. Og der ville ikke blive mere vrøvl med Serene, nu da dens tømmer var fastgjort til fars sadel.

Fru Rubados rakte en rynket hånd frem og klappede Johannas fletninger igen. „Du er en god pige, Johanna", sagde hun. „Nu vil du snart være hjemme for at fejre juleaften."

Johanna smilede. I sit hjerte vidste hun, at julen allerede var blevet fejret med Fru Rubados.

Barn Jesus i en krybbe lå,
skønt himlen var Hans eje;
Hans pude her blev hø og strå,
mørkt var det om Hans leje;
men stjernen over huset stod,
og oksen kyssed barnets fod,
Halleluja, Halleluja, barn Jesus.

Hver sorgfuld sjæl bliv karsk og glad,
ryst af din tunge smerte;
et barn er født i Davids stad
til trøst for hvert et hjerte;
til barnet vil vi stige ind
og blive børn i sjæl og sind,
Halleluja, Halleluja, barn Jesus.

H. C. Andersen

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om

lærdom

ved Biskop JOHN H. VANDENBERG

Alle de erfaringer, vi gør, giver os en form for lærdom. Walt Whitman (amerikansk digter, 1819—1892) skrev et digt om et barn, som gik en tur, og alt hvad han så, blev en del af ham. Sådan har vi det allesammen. Alt, hvad vi ser, hører og gør bliver en del af os. Hver dag lærer vi noget, enten af uheld eller af noget godt.

Og dog har vi allesammen vor handlefrihed og kan til en vis grad selv bestemme, hvad vi vil lære. Undersøgelser viser, at en stor procentdel af nutidens ungdom hovedsagelig bliver uddannet gennem fjernsynet.

Det påstås, at det at se fjernsyn forøger et barns ordforråd. I De Forenede Stater, hvor fjernsynet er kommercielt, blev nogle børn mellem 6 og 12 år bedt om at lave en liste over ord, de havde lært fra fjernsynet. På listerne var der 15 forskellige ølmærker og 13 cigaretmærker. Der var også et vist antal af vaskepulvre på hver liste.

Ved omhyggeligt valg kan man lære gode ting fra fjernsynet, men børn og unge bør være på vagt overfor de reklamepåvirkninger, som kommer igennem alle massemedier. Hvis de lærer, at de højt reklamerede produkter, som de hører om dagligt, leder til lykke og popularitet, kan en sådan lærdom kun føre til skuffelse.

De fremragende unge mennesker, som efterlever Evangeliets principper, bliver sandsynligvis ikke bedraget af sådanne illusioner.

Vi er meget stolte over det, vi læser og hører om vor Sidste Dages Hellige ungdoms bedrifter indenfor pædagoiske og andre værdifulde erhverv. Vi er glade for, at så mange unge mennesker virkelig tror på, at Guds herlighed er intelligens (L&P 93:36.) og gør alt, hvad de kan for at udnytte deres muligheder.

Det er en stor tilfredsstillelse at vide, hvor mange af vore unge mennesker, der drager nytte af vore seminarier og skoler så vel som Præstedømme og hjælpeprogrammerne. Vi påskønner de udvalgte mennesker, som elsker ungdommen og tilbringer timer i bøn og studium for at præsentere lektier, skrevet under inspiration af lige så udvalgte brødre og søstre. Vi er interesserede i, at hele Kirkens ungdom får gavn af denne udmærkede lærdom.

Vor ungdom har lejlighed til at lære at udtrykke sig ved at tage imod opgaver som at tale til de forskellige møder i Kirken. Det er en god måde til at få selvtillid og succes i livet. Et menneske, som forstår at udtrykke sig, har altid en fordel frem for en, som ikke forstår det. Vi påskønner vore taleledere, som med iver og velvilje hjælper med at uddanne ungdommen, for at lære at kommunicere, er en af de mest lønnende lektier, vi kan lære.

En eller anden har sagt, at kunsten at konversere er gået tabt. Det behøver ikke at være sådan i vore familier, hvis hvert medlem giver sit bidrag. Man kan f. eks. få en god konversation ved middagsbordet, hvis hvert familiemedlem fortæller om det mest interessante, han så eller hørte i løbet af dagen. Det er dejligt at høre brødre og søstre udtrykke virkelig interesse for hinandens aktiviteter, samtidig med, at de lærer at kommunicere frit.

Kirken har et program for familier, hvor de sammen lærer noget ved en familie-hjemmeaften. Dette program er mest vellykket i hjem, hvor der er ivrigt samarbejde og deltagelse af unge. Yngre brødre og søstre følger de ældres eksempel og begejstrede indstilling.

Vi bliver ofte betaget af vidnesbyrdmøder ved ungdomskonferencer. Vi kan ikke lade være med at tænke på, hvor velkomne sådanne vidnesbyrd ville være ved et ward-fastemøde, og hvilken værdifuld oplevelse det ville være for de unge at lære at tale foran voksne ved et sådant mødes venlige og åndelige atmosfære.

Vi lærer alle af vore kammerater og daglige arbejdsfæller. Vi håber og beder til, at vore unge mennesker har kammerater, som påvirker dem til at udøve præstationer. Det er godt at være venlig mod alle og prisværdigt, hvis man prøver på at hjælpe dem, som synes at blive ledet i den forkerte retning. Men lad os ikke glemme det barn, som gik en tur, og alt, hvad han så, blev en del af ham. Vi lærer af vore kammerater, og hvis vi hellere vil være lærer end elev, skulle vi gerne være sikre på, at vi er så stærke og kloge og godt forberedte, som vi kan blive.

Herren har formanet os til at søge lærdom i de bedste bøger, både ved studium og ved tro. (Se L&P 88:118.)

Læsning er en uvurderlig kilde til lærdom, hvor vi må bruge vor handlefrihed til at vælge det, vi skal læse med omhu, for det, som vi læser, bliver også en del af os.
Der er så meget, vi skal lære at gøre og at være. Og ungdommen er den bedste tid at lære det i. Ungdommen er den tid, hvor man skal forberede sig til succes og lykke i årene, som ligger foran. Ungdommen er den tid, hvor man træffer beslutninger. Hvis man beslutter, at man gerne vil på mission, er det tiden, hvor man skal forberede sig til det. Hvis man ser frem til et liv med tilfredsstillende dagligt arbejde, er dette tiden til at tage den uddannelse, som kræves dertil. Vi er lige så stolte af det unge menneske, som lærer og stræber efter en karriére i et håndværk, som vi er af unge, som går på universiteter eller handelsskoler.

Ungdommen er også en tid til drømme, men lad ikke drømmen tage lærdommens og gøremålenes plads. Hvis du drømmer om tempelægteskab, er det tid nu at lære, hvad der kræves for at være værdig til et sådant ægteskab. Nu er det tiden til at forberede sig til at være den mand eller kvinde, som en værdig person vil vælge som partner i evigheden. Hvis du ser frem til selv at få en familie, er det tid nu til at udvikle den personlighed og de karakteregenskaber, som vil være nødvendige for at opdrage børn.
Vi har stor tro og tillid til vor Sidste Dages Hellige ungdom af i dag. Det er blandt jer, Kirken søger efter Ledere i tiden fremover. Vi er sikre på, at I er forberedte, når kaldet kommer. O

Ophævede forhindringer

MARION D. HANKS

Julens sange og historier er fyldt med tanker om hyrder, konger og vise mænd, der tilbeder den hellige nyfødte og bringer kærlighedsgaver til Ham. Mange af disse sange eller historier kan næsten synges eller fortælles, uden at man tænker på, hvad det er, man siger eller synger, og det er sikkert ofte tilfældet.
Men der er én ting med hensyn til den gamle beretning, man *burde* tænke på i vore dage, hvor der er splittelse overalt — noget alle mennesker med god vilje og gode ønsker burde tænke på: Engang fødtes der på jorden et barn, hvis indflydelse bragte dem, som kun vidste lidt, sammen med mennesker, der var kloge nok til at forstå, at de ikke vidste alt, og et eller andet fik dem til at overskride de skranker og barrierer, som normalt standser mennesker, og i Hans ånd blive brødre.
Man kan stadigvæk ikke ønske sig nogen større gave eller nåde end en sådan indflydelse. Den findes endnu hos dem, der kender deres begrænsninger, og som ved at deres jordiske ejendomme er flygtige og hvor let magt hernede kan nedbrydes og derfor bevæger sig uden om de sten, der kan få dem til at snuble på vejen frem til en forening med Kristus.

Han lærte tømrerfaget af Joseph

af Præsident S. DILWORTH YOUNG,
af de Halvfjerds's første Råd.

Det er jul, lad os stoppe op og tænke os alvorligt om et øjeblik, medens vi pakker de gaver ud, som vi har modtaget fra vore kære.

Vi er i vore udviklingsår. Vi føler os trykkede ved snart at være voksne. Vi føler virkelig hvordan vi vokser. Disse gaver har en eller anden svag forbindelse med verdens Frelser. Var Han ikke gået i døden for os, ville vi ikke fejre denne dag. Der ville ikke være nogen gaver; der ville ikke være nogen julesange; der ville ikke være noget juletræ med flitterstads og englehår. Vi tænker ikke så meget på Ham, men vi synes det er dejligt at få gaver.

Vi tænker også på, at vi har givet gaver til dem, der har givet os. Vi spekulerer over, om det, vi gav dem, kunne måle sig med det, de gav os. Sådan føler vi ikke over for vore forældre. Vi forventer, at de vil give os mange gaver. Elsker de os måske ikke? Vores lille gave til dem vil udtrykke vor kærlighed til dem. De vil forstå det. De forventer ikke at få mange gaver. De vil blive tilfredse med et hvilket som helst bevis på påskønnelse og kærlighed.

Jeg gad vide, om det er på samme måde med Jesus Kristus. Alt hvad jeg er, har Han givet mig. Vil Han, ligesom mine forældre blive tilfreds med een lille gave? Jeg tænker på Ham i forbindelse med min ungdom. Han må også have været ung engang. Han må have vidst, at Han var Guds Søn. Hvorfor skulle Han ellers sige det til de lærde i templet, at Han måtte være i sin Faders hus? Det kunne ikke være Joseph, det drejede sig om. Joseph var kun tømrer, og desuden talte han til Joseph, da Han sagde det.

Jeg gad vide, hvordan Han var, da Han var ung. Een ting var sikker — Han viste lydighed mod sine jordiske forældre. Han lærte tømrerfaget af Joseph. Hvis Han satte et eksempel for evigheden, gad jeg vide, om denne lydighed er udvist som et eksempel. Han var meget mere intelligent end Joseph og Maria. Han kunne have set ned på dem med en hånlig bedreviden, indtil Han var fuldstændig voksen.

Hvad kan Herrens liv betyde for mig? Jeg kan tro på Hans forsoningsoffer, selv om jeg ikke helt forstår det. Hvorfor det netop skulle være på den måde, ved jeg ikke helt. Han adlød sin Fader i himlen, men som ung mand adlød Han Joseph. Måske skulle jeg følge Hans eksempel og være lydig mod min far og mor. Det ville sikkert behage Ham. Måske burde det være min gave til Ham? O

Du er din egen gave

„Der er en gammel mand deroppe oven over dig, og du burde kende ham. Han ligner dig noget, taler ligesom du, går ligesom du. Han har din næse, dine øjne, din hage. Og om han elsker dig eller hader dig, respekterer dig eller foragter dig, om han er vred eller enig med dig, om han er ulykkelig eller lykkelig, afhænger af dig . . . for du har skabt ham. Han er dig selv, når du bliver ældre." Dette sagde Richard L. Evans i en tale for nylig.

Du er den gave, du giver dig selv. Det, du gør med dit liv nu, bestemmer, hvad du vil være i dagene, der kommer.

„Livet er en kort vandring på en tynd line, . . . der begynder og ender i det mystiske ukendte. Håbet holder os i balance, medens vi vandrer ad den tynde line. Livet er kort, som vi ser det, men i virkeligheden slutter det aldrig . . . og, langt eller kort, det er alt hvad vi har." (Anonym.)

Livet er alt, hvad vi har, men hvis man tænker på det, er det en hel del at have. Når vi forlader denne verden, er alt, hvad vi kan tage med os videre til den næste verden, vor visdom og det, vi har nået, hvad enten det er godt eller dårligt. Hvis vi erindrede det dagligt, ville vi måske anstrenge os mere for at blive bedre. En hel del af os glemmer vort formål med at være her på jorden, fordi vi bliver viklet ind i vort liv, vore glæder og sorger. Men at leve er den eneste måde, hvorpå vi kan lære.

Et af livets mest betydningsfulde opgaver er at lære at omgås de mennesker, som vi kommer i forbindelse med. En let måde at løse den opgave på er at indgå kompromis'er i forbindelse med vore principper — når vi går verdens ærinde. Ligegyldigt hvad dette ærinde er, for verden har så mange forskellige ærinder. Men dette er ikke nogen god løsning.

Det er umuligt at tilfredsstille alle mennesker, og at give afkald på principper er ikke nogen løsning på problemet med at komme ud af det med mennesker. At gå på akkord med sine principper er simpelthen at overgive sig og at forråde sig selv. Ingen, som forråder sig selv, vil nogensinde blive rigtigt anerkendt eller respekteret af nogen.

Andre dømmer os ofte ikke ud fra deres standarder, men ud fra vore egne — ud fra det, de ved, vi tror på. Vi skuffer og desillusionerer folk, når vi fjerner os fra vore egne principper.

Den eneste måde at komme ud af det med andre på er at være det, vi ved, vi bør være, og at gøre det, vi ved, vi bør gøre, at vise respekt og at gøre os fortjent til respekt og ikke forråde os selv ved at gå akkord med vore principper.

Vi bør ikke ydmyge os over for andre, og vi bør ikke føle os ringere end andre, blot fordi de kan gøre noget bedre, end vi kan. Hver eneste af os er blevet velsignet med forskellige tanker, talenter og egenskaber. Hvis Gud ikke havde skabt mennesket på den måde, kunne vi ikke have fremgang.

Når en mand har opnået noget stort, er andre mennesker tilbøjelige til at sige: „Sikke en stor mand! Jeg ville ønske, jeg kunne være som ham." Men de er i virkeligheden ikke store mænd — blot ganske almindelige mænd som du og jeg, der har nået noget stort.

De skal roses for det, de har opnået. Hvert eneste menneske kan opnå betydelige resultater på sit område, hvis det blot forsøger. Imidlertid er mennesker tilbøjelige til at begrænse sig og sine evner, ved at sætte sig et mål og så stoppe op, når de når det, idet de tror, det er det bedste, de kan gøre. Hvis vi sætter vore mål en lille smule højere, for hvert skridt vi når, mod det, vil der ikke være nogen grænser for, hvor langt vi kan nå.

Sommetider siger vi til os selv, at vi ville være lykkelige, hvis vi blot havde heldet med os. Ofte forveksler vi lykke med det, vi hyppigt kalder for succes. Succes er ikke blot det, at få mere og mere af alting, og det er ikke blot det at gå hen og få det. Det er at få det, vi ønsker, hvis vi ønsker det rigtige. Det er at nå til det sted, hvor vi gerne vil, hvis det er det rigtige sted. Det kan næppe siges om een, at han har succes, hvis han ikke er lykkelig. Han kan heller ikke kaldes lykkelig, hvis han ikke er retskaffen, arbejdsom, kærlig, har selvrespekt og værdsætter andre mennesker.

af RANDY SWENSON, 17 år

At få og at komme frem er ikke så betydningsfuldt som det, at man er opmærksom på, at man er på vej mod den rette kurs. Vi har alle vanskeligheder, noget vi er bange for, og vi må lære at leve med det. Vi kan ikke lade vore ængstelser og vore problemer hindre os i at opnå det, vi ønsker, og det, vi ved er rigtigt. Robert Frost (Amerikansk digter, 1874—1963) sagde: „Med tre ord kan jeg opsummere alt, hvad jeg har lært af livet: „Det kører videre." ... Det vigtigste er at huske, at det har en retning og en sammenhæng ... til trods for vore bekymringer og bange anelser ... Livet går videre." Det går virkelig videre. Og vi må møde det her og nu. Vi kan ikke bryde sammen, når som helst tingene ikke går efter vort ønske, og vi kan ikke blive ved med at løbe fra ting, som vi ikke bryder os om, for snart vil vi ikke have kræfter til at løbe længere.

Vi må nødvendigvis leve livet, møde det ansigt til ansigt, ære det, nyde det, tilpasse os det, og gøre, hvad vi kan ved de ting, vi ikke kan lide. Vi bliver nødt til ad have tro på fremtiden og gøre det bedste, vi evner. Hele vor fremtid afhænger i virkeligheden af os selv. Den person deroppe oven over os er i virkeligheden mig, som broder Evans mindede os om. Vi er vor egen gave. ○

Gaver, der ikke kan købes

af ELEANORE KNOWLES.

„Da nu Jesus var født i Betlehem i Judæa, i Kong Herodes dage, se, da kom der nogle vismænd fra Østerland til Jerusalem og spurgte: „hvor er jødernes nyfødte konge? thi vi har set Hans stjerne i østen og er kommet for at tilbede Ham.“ “ ... og se, stjernen, som de havde set i østen, gik foran dem, indtil den kom og stod over det sted, hvor barnet var. „Og da de så stjernen, fyldtes de af en meget stor glæde. Og de gik ind i huset og så barnet med dets mor Maria, da faldt de ned og tilbad det, og de lukkede op for deres skatte og bragte det gaver: guld, røgelse og myrra.“ (Matt. 2:1-2; 9-11.)

Denne smukke pasage fra Mattæus beskriver, hvad der sandsynligvis er begyndelsen til en af vore mest skattede traditioner: at give gaver ved juletid.

Det, at give gaver, er i et samfund med formidling gennem annoncer af forholdsmæssig overflod, og hvor de fleste har let ved at komme til de forskellige forretninger, efterhånden i vid udstrækning blevet noget kommercielt.

Dette er også udmærket, hvis gaverne udvælges omhyggeligt og varsomt med tankerne henvendt på den, som skal modtage gaven, idet man kan skænke stor glæde ved at give gaver, der opfylder de ønsker, som personerne på ens gaveliste nu har. Alligevel kan det være en endnu større glæde at give gaver, som ikke kan købes for penge, gaver, som i sandhed kommer fra hjertet og fortæller om ekstra megen omtanke hos giveren. Sådanne gaver koster som regel kun lidt i rent faktiske økonomiske udgifter, men de kræver anvendelse af noget andet og meget værdifuldt: tid.
Sådanne gaver kommer virkelig fra hjertet.
Tag f. eks. den mor, der spekulerede på, hvad hendes fire små børn ville være i stand til at give deres far, det skulle nemlig være noget, der ville vise, at de ikke kun tænkte på ham, ved juletid, men hele året. Sammen lavede de en liste over små huslige opgaver, som de kunne hjælpe ham med i hjemmet, det var sådan noget som at hente avisen til ham, når han kom hjem fra arbejde, lave en dessert, som han holdt meget af, pudse hans sko, osv. Moderen fremskaffede en strimmel fra et kasseapperat i en forretning i nærheden, og på den afsatte de 365 mærker — eet for hver dag i året. På denne strimmel skrev de så ud for hver enkelt dag en særlig opgave, som et af børnene ville udføre. Gavekalenderens opgaver blev slået op på familiens opslagstavle for en måned af gangen for at minde børnene om deres forpligtelser. Dette var en gave, der i sandhed varede hele året.
En kvindelig studerende, der havde lidt ekstra penge, fremstillede gavecertifikater. På hver enkelt oplyste hun, hvad hun ville gøre for modtageren i de kommende år. En pige, hun delte værelse med, lovede hun at hjælpe med at lave en kjole til en særlig fest. Sine naboer, der havde små børn, lovede hun gratis babysitning et bestemt antal aftener. En ældre tante tilbød hun at gå ærinder for.
Sådanne gavecertifikater kan let laves på pergament, hvide kort eller karton med guld eller sølvblæk og dekoreres med tegninger, udskæringer, digte, citater og kulørte sløjfer. Disse „tid-gaver" kan f. eks. omfatte lektietimer i kunst, musik, madlavning, sprog, eller andre af ens færdigheder, f. eks. være chauffør for ældre eller handicappede mennesker eller give en eller anden en kage, som man selv har bagt, eller hjælpe i sin ferie — f. eks. ved at række sine naboer eller slægtninge en hånd i form af at slå deres græsplæne, se efter deres post, avis eller lignende, mens de er borte fra deres hjem. Travle forældre kan give „tid-gavekort" til deres børn, hvorpå de lover dem bestemte tidspunkter, hvor man kun vil beskæftige sig med det, der interesserer børnene.
En gave, der vil have en særlig betydning for familiemedlemmer, kan f. eks. være en scrapbog eller en mindebog. En ung kvinde maskinskrev således familiens historie og fik lavet et eksemplar af denne til hver af sine brødre og søstre. Sådan noget kræver en masse undersøgelser, og man må nødvendigvis arbejde på en sådan opgave gennem lang tid, så hvorfor ikke beslutte sig til at gå igang med det samme, så er familiegaven færdig til næste jul.
Gaver, der kommer fra hjertet, kan også hjælpe med til at bringe naboer nærmere hinanden. En Sidste Dages Hellige familie flyttede til et nyt kvarter, hvor de følte sig yderst isolerede, da de på grund af afstand var afskåret fra samvær med andre af Kirkens medlemmer. En juleaften pakkede de nogle krukker med gele ind i noget farvestrålende papir, som de pyntede med muntre sløjfer, og gik over og forærede deres naboer dem. Gennem denne jule-kontakt skaffede de sig nye venner og var endog i stand til at få flere interesserede i Kirken.
En GUF-lærerinde, der bor i en storby, inviterer unge mennesker, som ikke bor hjemme hos deres forældre, til sammen med hende to, tre gange i løbet af julen at synge på hvilehjem og på hospitaler og lignende steder, hvor julen godt kan føles ensom for mange. De har endda fundet et publikum på en nærliggende brandstation!
Hjemmelavede gaver — ting, der ikke koster meget i materialer, men kræver tid at fremstille — er altid velkomne. Fantasifulde indpakninger og æsker kan få selv et stykke bart brød eller lignende til at virke tiltrækkende.

NADVERVERS

Senior Søndagsskolen: „Thi således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den Enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv." (Joh. 3:16.)

Junior Søndagsskolen: „Lad os elske hverandre, for kærligheden er af Gud." (1. Joh. 4:7.)

Slowly

Melvin W. Dunn

Hvem kan jeg stole på?

af WILLIAM M. DALE

Ifølge den græske mytologi drog Herkules ud som ung mand for at leve sammen med fårehyrderne i bjergene. En dag lagde han sig til at sove i middagsheden og havde en mærkelig drøm. I sin drøm så han den sti, han fulgte, dele sig i to tydeligt markerede veje. Han kunne ikke finde ud af, hvilden af de to veje han skulle vælge. Den ene så ud til at være meget jævn og let at gå ad. Den anden var en ujævn bjergvej, der så ud til at være meget vanskelig at forcere, og den så ud til at blive endnu vanskeligere og mere uvejsom, efterhånden som den slyngede sig op af bjerget, indtil den fortabte sig i skyerne.

Medens Herkules stod og betragtede de to veje, som er beskrevet ovenfor, og spekulerede over, hvilken han skulle følge, så han en ung kvinde komme op ad den jævne sti fra byen. Hendes kjole havde blomsterbroderier i alle farver, og hun havde en krans af roser i håret. Hun så, at Herkules var i tvivl om, hvilken vej han skulle følge og rådede ham hurtigt til at vælge den jævne vej, som førte til byen. „I den by", sagde hun, „vil du finde behagelige mennesker, der ganske frit vil give dig alt det, du kan ønske dig. Du behøver ikke at arbejde, men kan sidde hele dagen i dejlige haver, hvor du kan høre fontæner plaske og fugle synge, eller du kan, hvis du foretrækker det, lytte til lyrens spil."

Herkules så ned mod byen. Lyden af musik kom svagt op til ham båret af morgenbrisen, og haverne, der omgav husene, så med deres træer og blomstrende buske så kølige og indbydende ud, at han følte sig fristet til at følge den unge kvindes råd. Dog var der noget, der holdt ham tilbage.

Da så han en anden kvinde stå på den anden sti. Hun bar enkle klæder, og hendes øjne var bedrøvede, men tapre. „Jeg skal sige dig sandheden, Herkules. Min søster bedrager dig. De rare ting, som de vil tilbyde dig i den by, er enten ikke værd at eje, eller du vil komme til at betale en pris for dem, som du næppe drømmer om. Gå ikke ned til den by, men kom op ad bjergvejen sammen med mig. Bjergvejen er vanskelig farbar, og efterhånden som man kommer højere op, bliver den vanskeligere og vanskeligere, men du vil få glæder, som du aldrig vil blive ked af. Du vil få bjergluften i dine lunger, og dette tillige med bjergbestigningen vil gøre dig stærk. Hvis du har mod til at klatre højt nok op, vil denne bjergvej føre dig til Olympen til sidst, og der skal du leve for evigt med guderne, som ikke kan dø."[1]

I sin drøm var Herkules klog og valgte bjergvejen. Dette valg skulle senere komme til at spille en betydningsfuld rolle i hans udførelse af „de tolv hverv", som blev pålagt ham af Eurystheus.

Herkules' valg af veje var i nøje overensstemmelse med hans personligheds natur. Blandt de gamle grækere blev det betragtet som det mest ønskværdige mål at få det privilegium at nå Olympens top og leve hos guderne. Herkules ville ikke nøjes med mindre. Hans forpligtelser overfor et ædelt forsæt var øjensynligt den afgørende faktor i hans beslutning, angående hvilken af de to kvinder han kunne stole på.

Det er tydeligt ud fra beretningen om Herkules, at den anden kvinde nærede en oprigtig interesse for hans velfærd. Hun tilbød ham en vanskelig vej, ja en vej, som hun lovede ville blive stadig mere krævende. Hun kunne ikke give ham belønningerne; dem skulle man gøre sig fortjent til. Den lette vej var fristende i øjeblikket, men Herkules valgte den anden. Hans valg afspejlede den respekt, han havde for sig selv. Han så i den anden kvindes råd en vej til selverkendelse, fremgang, opnåelse af mål og endelig guddommelighed. Hun var i sandhed interesseret i ham.

Når vi besvarer spørgsmålet „Hvem kan jeg stole på?" er det af afgørende betydning, at vi spørger os selv angående hver enkelt person: „Hvori består denne persons interesse i mig?" Ønsker han at se mig opnå noget, eller søger han følgeskab i fiasko og ondskab? Ønsker han, at jeg skal forsage Guds love? Opmuntrer han mig til at vanære mine forældre og min familie? Finder han fornøjelse i at fremsætte tvivl angående principper, jeg altid har anset for betydningsfulde. Hvad forsøger han at

William M. Dale har taget eksamen i socialt arbejde ved University of Utah. Han gør nu tjeneste som Director of probation ved Utah Second District Juvenile Court. Han er også medlem af adskillige borgerlige organisationer, der tager sig af ungdomsproblemer og mentalhygiejne, og han har været pioner i „neigborhood probation programs".
Han fuldførte en mission i New Zealand i 1949, er tidligere biskop, og er nu morgenlærer i Seminary og søndagsskolelærer i Imperial Second Ward, Wilford (Utah) Stake. Han er gift med Lynette Barrus, ægteparret har 5 børn.

gøre? Den person, som vi kan vise vor tillid, er tydeligt nok den, hvis hensigter er i harmoni med de hensigter, vi har med os selv.
Nært beslægtet med den ovenfor omtalte tanke er tilfældet med læreren, der søger at tilfredsstille sine enge hensigter i stedet for at imødekomme elevernes behov. På mange af livets områder kommer vi i forbindelse med de personer, der vil lære os deres tvivlsomme veje at kende. Uheldigvis er der mange, der finder stor tilfredsstillelse i at så uenighedens sæd og ødelægge ungdommens enkle tro. Den kendsgerning, at vore skoler er indrettet som steder, hvor der skal læres, giver her mulighed for dem, der vil drage fordel af det unge og nysgerrige sind.
Elever ønsker at tro på deres lærere. Det er, som vi synes, det skal vare. Men det er vigtigt, at eleverne bliver opmærksomme på deres ret til at afvise ideologier, også inden for skolens rammer. Eleverne har almindeligvis ikke noget valg, med hensyn til, hvem deres lærere skal være. Men de har et valg, med hensyn til, om læreren skal formulere deres indstilling eller deres filosofi. Alma gav os et af de mest pålidelige svar på „Hvem kan jeg stole på?"
Og ligeledes ikke betro nogen at være jeres lærer eller præst, uden at han er en Guds mand, som vandrer på hans veje og holder hans bud. (Mosia 23:14.)
I rådet i himlen blev der præsenteret en plan, som garanterede, at ikke een sjæl ville gå tabt. (Se Moses 4:1—2.) På jorden ville alting, ligesom i den symbolske by i Herkules' drøm, blive modtaget som en gave. Der ville ikke blive krævet noget arbejde eller nogen anstrengelse, og den pris, der skulle betales, blev bekvemt ladet ude af betragtning.
En anden plan gik ud på, at hver eneste person skulle have ret til at vælge, at han skulle få vejen til Gud forklaret og vist, men have lov til at bestemme for sig selv, hvorvidt han ville følge den. Vejen skulle ikke blive let, men den, som fuldførte den, ville modtage evigt liv og i virkeligheden blive en gud. Den betydningsfulde faktor i den anden plan var handlefrihed til at vælge for sig selv.
„... Og da de er forløst fra syndefaldet og kender godt fra ondt, er de blevet fri for evigt, til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke af noget med undtagelse af lovens straf på den store yderste dag i overensstemmelse med de befalinger, som Gud har givet.
Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene, er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er." (2. Nephi 2:26—27.)
Med al den nødvendige hjælp er det at klatre op ad guddommens bjerg stadig et „gør-det-selv-foretagende." Den person, som det er mest vigtigt at kunne stole på, er een selv. Hver enkelt af os har ret til guddommelig vejledning, men vi må være indstillet på den rette måde, for at vi kan høre åndens hvisken. I denne henseende giver Brigham Young os en udmærket indsigt:
Var din tro koncentreret om den rette hensigt, din tillid urokkelig, var alles liv rent og helligt, og alle opfyldte deres pligter i deres kaldelser i overensstemmelse med Præstedømmet og den myndighed, som er dem overdraget, ville du være fyldt med den Helligånd, og det ville være lige så umuligt for nogen at bedrage dig eller lede dig til ødelæggelse, som det ville være for en fjer at forblive ufortæret i stærk hede.[2]

[1] Se Lilian Stoughton Hyde, Favorate Creek Myths, D.C. Heath & Co., London, side 139—142.
[2] Journal of Discourses, Vol. 7, side 277.
Herkules: I mytologien den heroiske halvgud for fysisk tapperhed.
Eurystheus: Søn af kongen af Mykæne.

Til dig i dagens

Af alle helligdage ud over jorden er jul den højtid, der på det nærmeste er anerkendt og fejret overalt. Der er noget ved dens væsen, som appellerer til alle fra den grønne ungdom og det lille barn, der stolprer af sted til den gamle filosof, der vandrer i livets solnedgang. Det er den tid på året, hvor selviskhed på ideel vis bliver sat i baggrunden, og hvor ønsket om at modtage bliver erstattet af venlighed, tilgivelse, overbærenhed, kærlighed. Disse ting hører med blandt de enkle dyder, som gør denne højtid så glædelig.

Alle byer i hele den kristne verden bliver gjort festlige og strålende ved hjælp af menneskeskabt lys på juleaften i vore doge. Men juleaften i Bethlehem for næsten to tusind år siden var mørk, måske med undtagelse af nogle få fakler, der sås her og der. Alligevel blev den første julefortælling til i denne undselige, men historiske by, og her blev verdens lys født til denne jord. (Joh. 8:12 og Lukas 2:7—26.)

Fortællingen om den første jul er den smukkeste beretning, der nogensinde er fortalt, på grund af de evige principper der forkyndtes om — „en stor glæde", som skulle være „for hele folket". Verdens lys som skulle skinne i hvert hjerte.

Forskellige begivenheder i forbindelse med barnets fødsel i Bethlehem belyser på en smuk måde denne kendsgerning. Da Josef og Maria trætte af den lange rejse drog ind i deres hjemby Bethlehem, glædede de sig til at få et behageligt logi, men der var ikke plads for dem i herberget. Kun en moder kan forstå Marias store skuffelse og ængstelse, da hun og Josef forlod herberget og igen gik ud i mørket for at finde et logi et andet sted. Byen var overfyldt af mennesker, men i trængselen var der ingen venner, der kunne hjælpe, ingen kendte ansigter, der kunne lette deres tunge ensomhedsfølelse — en vordende moder, der trænger til den bedste, den mest behagelige af alle bekvemmeligheder, og dog ikke en åben dør, ikke engang det ringeste leje at hvile på.

anledning

af Præsident DAVID O. McKAY

Fattige hyrder, som blev underrettet ved åbenbaring fandt Maria og barnet liggende i krybben. Vise mænd fra østen blev ledt til Ham ad lærdommens kanaler. Da Maria efter otte dages forløb i overensstemmelse med moseloven bragte sit barn med til templet, genkendte Simeon barnet som „Herrens salvede".

Således vistes det allerede den første jul, at alle mennesker — de ydmyge, de lærde, de rige, de store — alle der oprigtigt søger Kristus, vil finde Ham og blive eet i sind i et guddommeligt broderskab.

„Til dig i dagens anledning . . ." Jesus Kristus er din Frelser og min. Frelse er i virkeligheden en individuel sag. I Jesu Kristi Kirke arbejder vi med enkeltpersoner. Evangeliets principper og ordinanser — tro, omvendelse, dåb og håndspålæggelse for den Helligånds gave o.s.v. — er for den enkelte.

Den sande julens ånd er Kristi ånd. Som et strålende budskab gennem århundrederne kommer meddelelsen om Hans fødsel: „Ære være Gud i det højeste! og på jorden fred i mennesker, der har hans velbehag!"

Da Kristus blev født som et fattigt barn, var der ikke plads i herberget. Idag bør hvert et hjerte og hvert et hjem byde Ham velkommen. Hvis det skete, ville selviskhed, skinsyge, fjendskab og alt andet, som bringer ulykke, blive erstattet af venlighed, villighed til at tjene og velvilje.

Ansvaret for at oprette fred i verden hviler ikke blot på en forening af nationer; det hviler på hver enkelt person, på hvert hjem, på hver landsby og storby.

Lad derfor hvert enkelt menneske give plads i sit eget hjerte for den sande kristne ånd. Lad det stråle ud i vedkommendes hjem. Tusinde af sådanne hjem vil blive til en virkelig kristen by, og tusinde sådanne byer en virkelig kristen verden.

Max R. Eidam, altmuligmand. Kom til templet allerede den 1. april 1957. Dørvogter, rengøring, ærinder. Overvåger under broder Simonds ledelse de forberedende arbejder til endowment-sessionerne på mandssiden.

Fra venstre til højre: Georg J. Birsfelder, anden rådgiver og tempelskriver; Robert A. Simond, første rådgiver; Charles Grob, tempelpræsident. Rådgiverne blev indsat den 11. oktober 1969 af præsident Tanner. Broder Simond har arbejdet i templet siden 1. september 1955. Indtil 31. december 1962 var han leder af gartneriet. Han leder endowment-sessionerne. Broder Birsfelder begyndte sit arbejde som tempelskriver den 1. december 1955 og er ansvarlig for bogføringen af alle udførte hellige handlinger, for fastsættelse af terminerne, for dåb-, endowment- og beseglings-sessionerne, og også for regnskabsførelsen.

Tempelarbejderne

Fra venstre til højre: Lina L. Beuret, kok, Rosemarie Hoesli og Elise Brenckle. Arbejder sammen i køkkenet. Søster Beuret begyndte sit arbejde den 1. juni 1968 og vil snart igen forlade os.

Elise Brenckle, assistent til søster Grob. Begyndte den 1. januar 1957. Er ansvarlig for arbejdet „bag kulisserne", som f. eks. at sy, vaske, stryge, reparere og lave mad.

Louise Guettinger kom til templet den 15. oktober 1968 og arbejder mest i det skjulte. Hovedbeskæftigelse: håndstrygning og medhjælp der hvor der er brug for hende.

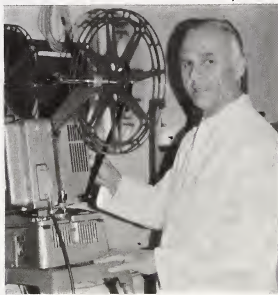
◁ Daniele G. Alberganti med sin hustru Omella. Dette unge ægtepar kommer fra Italien og har arbejdet i templet siden 1. oktober 1969. Daniele er hjælpegartner, og Omella var bekræftiget i templet lige til tre timer før deres lille søn Jonathan blev født den 8. maj 1970. Hun arbejder på alle områder, hvor hun kan yde hjælp „bag kulisserne".

Ingeborg Flinzer og Magdalena J. Mattern. Begge kommer fra Tyskland og hjælper overalt, hvor der er brug for dem. Hovedarbejde: ved vaske- og strygemaskine, men også ved udlevering af tempeltøj. Hjælper med i køkkenet, ved syarbejde o. s. v. Flinzer: 3. januar 1969, Mattern: 14. juni 1968.
▽

Charles Grob og Margaret B. Grob, tempelpræsidenten og hans hustru. Indsat af præsident Tanner den 10. oktober 1969.

Hans K. Luetscher, elektrisk installatør. Har arbejdet i templet siden 1. august 1955. Ansvarlig for alle elektriske anlæg og installationer. Han sørger for billede og lyd til, at endowment-sessionerne på alle sprog kan forløbe gnidningsløst. Leder sangen ved formøderne.

i Templet i Schweiz

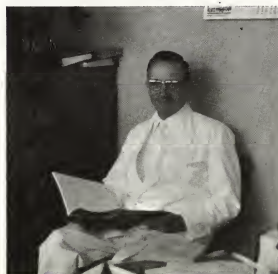
Annarösli D. Birsfelder, tempelskriverens assistent. Har arbejdet på deltid fra januar 1956, og siden 1. oktober 1965 på fuldtid.

Ulla Brittá Sandholm ved udleveringen af navne. Søster Sandholm har siden 1. marts 1970 af og til arbejdet i templet.

Nils J. Sandholm, en finne, der har boet siden sin ungdom (for størstedelen) i Schweiz. Fik den 11. oktober 1969 gennem præsident Tanner beseglingsfuldmagt. Taler foruden tysk, fransk og engelsk også svensk (modersmålet) og finsk og er derfor en uvurderlig hjælp for de besøgende fra de nordiske lande.

Fra venstre: Anna Hodel og Bertha C. Simond. To utrættelige hjælpere ved de hellige handlinger. Begge har tjent mange år i Herrens Hus. Søster Simond lige fra begyndelsen og søster Hodel siden 1. december 1956. Ligesom søster Hodel og søster Simond virker også alle de andre søstre, alt efter behov, som arbjedere ved de hellige handlinger.

Mandskapet i gartneriet: fra venstre til højre: Christian Abbühl, hjælpegartner, beskæftiget siden 22. juli 1968. Daniele G. Alberganti har arbejdet siden 1. oktober 1969 i tempelgartneriet. Hugo Graber er fagmanden og overgartner. Begyndte 1. april 1963. Broder Paul Balmer har været beskæftiget siden 1. maj 1959 som hjælpegartner. De fire gartnere under ledelse af Hugo Graber sørger ikke alene for de almindeligt beundrede parkanlæg, men også for den smukke og ofte ret eksotiske blomster- og planteudsmykning inde i Templet. Og naturligvis hører forsyningen af grøntsager og salat til køkkenet også til deres opgaver.

Fra Missionens Præsidentskab

Denne måned bringer os den mest vidunderlige tid i hele året. Foråret er smukt, sommeren er vidunderlig, efteråret er så fredfyldt, og hver årstid har sin charme, men *Julen* — ja, julen er noget særligt — julen er familiehjemmeaften i næsten en hel uge.

Jeg erindrer min barndoms dage. Fældningen af juletræet i skoven, pyntningen af træet og lysene der blev tændt på træet. Forberedelserne til julen er noget som man længe kan huske. Juleknas, nødderne, julekagen, kalkunen, sylten. Og så rengøringen, alt måtte være i orden til den store højtid, og det var en stor oplevelse i barndommen.

Når jeg nu ser tilbage, husker jeg at vi var fattige. Far arbejdede i en kobbermine, lønnen var lille, arbejdet var hårdt, men til jul havde vi altid, uanset problemerne, en dejlig tid hjemme.

Og de ting jeg husker bedst var, at vi elskede hverandre og Herren, og hvordan vi samledes i familiens skød og sad omkring bordet og takkede Herren for de gode ting i livet. Den største velsignelse vi havde dengang og har nu, er familiekærlighed og familieenighed. Mor elskede far ligesom hun elskede sine børn, og intet arbejde var for svært eller for hårdt eller noget offer for stort for noget vi ønskede.

Far tog ekstraarbejde eller arbejdede over, så der kunne blive lidt ekstra, alt dette var storslået, og vi elskede det. Nogle få kærlige gaver og alt det andet, men det var ikke det største.

Det største var, at de på deres søde, ydmyge måde lærte os historien om Frelseren, lærte os at elske Ham og holde Hans bud, og gjorde vor jul til en hellig fest.

Dette fører mig til det jeg vil sige: Lad os som Sidste Dages Hellige, som Kristi følgesvende, som den danske mission, leve således og lære vor familie om den bedste historie, der nogensinde er blevet fortalt — Historien om Kristus — den strålende historie om Hans fødsel og Hans opstandelse. Lad os i år holde jul som en stor familieaften eller familiedage, hvor vi samler vor familie og takker Ham for Hans Søn og for de velsignelser, som vi har her i dette smukke land, Danmark.

Må I få en glædelig jul, må I have et godt helbred, både åndeligt og timeligt, og må søster Pehrson og jeg tjene jer endnu bedre end vi nogensinde har gjort før. Må jeres hjem være således, at selv Frelseren ville glæde sig over at komme på besøg i julen, hvor Han ville finde fred, kærlighed, forståelse, ømhed og uegennytte, og hvor Han kunne efterlade sin velsignelse.

Gud velsigne hver eneste af jer.

Præsident og søster Paul L. Pehrson

Vi har den 28. december åbent hus for alle søskende i Danmark fra kl. 12 middag til 7 aften i missionshjemmet. Der vil blive serveret lette forfriskninger. Tag ikke gaver med, vi ønsker blot den største gave af alle, jeres kærlige hjerte. Vid, at I alle er velkomne!

Efterårskonferencen i Fyn-Jyllands Distrikt

I dagene 12. og 13. september 1970 afholdt Fyn-Jyllands Distrikt efterårskonference i Århus grens kirkebygning.
Konferencens første møde, der begyndte lørdag kl. 15.15, var et lederskabsmøde for Hjælpeforeningen. Der var ialt 25 tilstede.
Kl. 17.15 begyndte Præstedømmets lederskabsmøde, til hvilket der denne gang var inviteret alle ledere, også fra hjælpeorganisationerne. Mødets emne var: „Familiens betydning for Kirken — Kirkens betydning for familien." Efter en kort indledning ved distriktspræsident Knud B. Andersen udvalgtes blandt de tilstedeværende 12 grupper, som hver fik sit spørgsmål i relation til emnet at bearbejde og senere at give udtryk for mundtligt. Til sidst blev tiden overgivet til 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, Henning K. Frederiksen.
Kl. 19 begyndte en begivenhed, som mange havde set hen til, nemlig koncerten med Danmarks Mormonkor. Koret underholdt det talstærke publikum (ialt 240) i 1 ½ time med et program af såvel åndelige som typisk danske sange. Koncerten var en dejlig oplevelse. Efter koncerten var der arrangeret dans og forfriskninger.
Søndagens første møde begyndte kl. 8.15 og var et fælles møde for alle. Mødets emne, „Celestialt ægteskab", blev præsenteret af distriktspræsidenten. Derefter blev tiden overgivet til to unge, Carsten Larsen og Birte Blønd, begge Odense Gren, der hver især bar vidnesbyrd om, hvor meget deres hjem havde betydet for dem i opvæksten og ungdommen. Et forældrepar, Aage Hansen og Inger Hansen, Esbjerg, talte derpå om evigt ægteskabs betydning for forældrene.
Filmen „For Time or Eternity" vistes.
Til sidst kommenterede missionspræsident Paul L. Pehrson filmen og opfordrede de tilstedeværende til at vælge den rette vej.
Der var 203 tilstede.
Formiddagsmødet begyndte kl. 10. Efter forskellige forretninger talte distriktspræsident Knud B. Andersen, søster Gertraud Larsen, der repræsenterede Hjælpeforeningens distriktsbestyrelse, og søster Jytte Lindén, Hjælpeforeningens missionsbestyrelse. Efter en sang ved forsamlingen talte Lars Hornemann, Odense, der netop var blevet opretholdt som 2. rådgiver i UMGUFs distriktsbestyrelse, og søster Etta Vendike, som var blevet opretholdt som 2. rådgiver i UKGUF distriktsbestyrelse. Endelig talte grenspræsident Jørgen Larsen, Odense, missionspræsidentens hustru, søster Ruth Pehrson, og til sidst 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, Benny Lindén.
Afvekslende med talerne lyttede de 228 tilstedeværende til to sange af Århus Grens kor, og til en solo ved Jørn Bendtsen, Århus.
Eftermiddagsmødet begyndte kl. 14. Man lyttede til taler af Palle Blønd, Fredericia, Carl-Johan Grabe, der er kvorumspræsident for Kvorum V, samt af 2. rådgiver til distriktspræsidenten, Hans Otto Nielsen. Efter en forsamlingssang talte 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, Henning K. Frederiksen, og derpå blev tiden overgivet til missionspræsidenten, der kaldte på Karl Ove Nielsen, Odense, og ældste Hartman, som begge bar deres vidnesbyrd. Efter en sang ved distriktets missionærer talte missionspræsident Paul L. Pehrson om konferencens emne: „Vælg i dag, hvem I vil tjene, men jeg og mit hus, vi vil tjene Herren." Afvekslende med talerne lyttede man til en herre-sekstet fra Esbjerg Gren.
Der var 214 tilstede ved eftermiddagsmødet. H.O.N.

Ordinationer:

Amager:
17. maj:
Finn Larsen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.
16. august:
Dick Egon Bjørn Greisen ordineret til diakon af broder Jan Henrik Bjørn Greisen.
6. september:
Christian Ludvig William Larsen ordineret til diakon af broder Flemming Vilhelm Eliasen.

Kolding:
12. juli:
Ole Ravn Petersen ordineret til diakon af broder Niels H. Klausen.

København Gren:
9. august:
Kell Christiansen ordineret til diakon af broder Ib Hansen.
Frands Georg Frederiksen ordineret til diakon af broder Ole P. Petersen.
30. august:
Bent Basse ordineret til diakon af broder Magnus Olesen.
Mogens F. Mogensen ordineret til diakon af broder Ib Hansen.
Carsten Gram ordineret til præst af broder Bjarne Gram.
6. september:
Bjarne Bendix Engmann ordineret til diakon af broder Ib Hansen.

Silkeborg:
10. september:
Dieter Rudolf August Hansen ordineret til ældste af broder Vagn Ole Darre.

København:
13. september:
Gert Pedersen ordineret til lærer af broder Ib Hansen.

Silkeborg:
23. august:
Bjarne Bidstrup ordineret til præst af broder Vagn Ole Darre.

DÅB:

Fredericia: 9. maj:
Ole Dybvang Rasmussen, døbt af broder Erik Karl Rasmussen, håndspålæggelse ved broder Knud Palle Blønd.
Kolding: 13. juni:
Ole Ravn Petersen, døbt af broder Niels H. Klausen, håndspålæggelse ved ældste Mark Thomsen.
Hanne Ravn Petersen, døbt af ældste Thorvald Jensen, håndspålæggelse ved ældste Donald D. Hartman.
Vejle: 18. juli:
Poul Kørschen Molbech, døbt af ældste Alan Larry Petersen, håndspålæggelse ved broder Hans J. Sørensen.
Amager: 13. august:
Christian Ludvig William Larsen, døbt af broder Benny A. Lindén, håndspålæggelse ved ældste Charles Fenton Adams.
15. august:
Dick Egon Bjørn Greisen, døbt af broder Jan Henrik Bjørn Greisen, håndspålæggelse ved samme.
København Gren: 29. august:
Bent Basse, døbt af ældste Oliver Perry Hawkins, håndspålæggelse ved ældste Daryl Jenkins.

Missionærafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:
9. september:
Wayne Dallas Green fra Hooper, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.
15. september:
Lynn Bryner fra Ogden, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.
Craig Lewis fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

„Jeg vil ikke spilde min dag..."

af RICHARD L. EVANS

I nogle gribende linier fremsatte Jack London* nogle betragtninger over alder og den fulde anvendelse af livet: „Jeg vil hellere være aske end støv!" sagde han. „Jeg ville hellere brænde op i gnister og strålende flammer end fortæres af svamp. Jeg ville hellere være en prægtig meteor med hvert eneste atom i overdådig glød end en søvnig og permanent klode. Menneskets egentlige funktion er at leve-ikke at eksistere. Jeg vil ikke spilde mine dage i forsøget på at forlænge dem. Jeg vil bruge min tid."

De tidsafsnit, som mennesker afstikker for sig selv, eller som andre afsætter for dem, er ikke absolutte, men vilkårlige. Arbejdet i verden bliver aldrig afsluttet; og det er sørgeligt at se en i ledighed eller passivitet ventende på, at tiden skal gå. Det er ikke et spørgsmål om år eller om uret eller kalenderen, men om, at hver enkelt arbejder gør sit bedste, føler på den bedste måde, lever på den bedste måde, for at være nyttig i livets fulde længde. Det er ikke blot en sag, der drejer sig om fysisk effektivitet, men om tanken, ånden og bedømmelsen og erfaring i at forøge vor tjenestegerning. „Den tro, at ungdommen er den lykkeligste tid i livet, er opstået i vildfarelse", sagde William Lyoun Phelps.** „Det lykkeligste menneske er det menneske, der tænker de mest interessante tanker." „Den vise", sagde Seneca***, „vil altid tænke over livets kvalitet og ikke over dets kvantitet." Livet er en strøm, som fører os af sted tavst og sikkert uden noget stoppested for nogen af os, medens vi rejser gennem tid og evighed, hvor hver enkelt bør være det, han kan, og gøre det, han kan, gennem hele livet.

„Det at leve livet", sagde Samuel Johnson, „er at gå fremad." „Jeg vil hellere være aske end støv! Jeg ville hellere brænde op i gnister og strålende flammer end fortæres af svamp. Jeg ville hellere være en prægtig meteor med hvert eneste atom i overdådig glød end en søvnig og permanent klode. Menneskets egentlige funktion er at leve, ikke at eksistere. Jeg vil ikke spilde mine dage i forsøget på at forlænge dem. Jeg vil bruge min tid."

[1] Jack London: Amerikansk forfatter 1876—1916.
[2] William Lyon Phelps: Amerikans pædogog 1865—1943.
[3] Lucius Annæus Seneca: Romersk filosof og statsmand 4 f. kr.—65 e. kr.